

ROČNÍK 1947

ČÍSLO 3

BIBLICKÉ ÚKOLY

TISKLA „MLADÁ FRONTA“ V PRAZE

Čtení bible: Žalm 86—134.

Vzácné Boží přátelství.

N. 29. Iz. 62, 5.
P. 30. Zj. 19, 7. 9.
Ů. 1. Iz. 44, 28.
S. 2. Iz. 42, 1.

Č. 3. Mal. 3, 1.
P. 4. 2. Tim. 2, 3
S. 5. Joel 2, 23
Z. s. 20, 11.

1. úkol — 5. července 1947.

Na moji památku.

Oddíl Písma: 1. Kor. 11, 23.—26; Mat. 26, 26.—35; Ján 13, 21.—33.

Zlatý text: 1. Kor. 11, 26.

Večeře Páně.

1. Co Ježíš ustanovil na památku své oběti? 1. Kor. 11, 23.—26.

„Kristus, Beránek Boží, měl být obětován za hřích; měl tak naplnit celou soustavu předobrazů a obřadů, které po čtyři tisíce let poukazovaly k dokonalé oběti, kterou přinese Syn Boží. Místo všech dosavadních složitých a tajemných obřadů ustanovil prostou památku na svoji oběť.

„Ke znázornění její dokonalosti použil nekvašený chléb a čisté víno, které byly až dotud užívány při slavnostech Velikonoc.“ Desire 652.

2. Kterými slovy provázel lámání chleba? 1. Kor. 11, 24; Mat. 26, 26. *bez kvašení, jako do z této mí, kterou se na nás láme. pam*

3. Jaký symbolický význam přiřkl kalichu, a kdo má z něj pít? Mat. 26, 27. 28; Mar. 14, 23; 1. Kor. 11, 25. 26.

„Pítí mají z něj všichni z těch mnohých, za které byla jeho krev prolita.“

„Kristus jest svým svatým Duchem přítomen této památce, aby jí tak dal svoji pečeť, a aby ujistil a obměkčil naše srdce. Jeho pátravému zraku neunikne ani pouhá myšlenka opravdové lítosti a pochopení.“ D. 656.

„Čistá šťáva hroznů, kterou svým učedníkům podával byla symbolem jeho vlastní krve.“ D. 149.

4. Co představuje tento kalich a k čemu poukazuje? 1. Kor. 11, 25. 26; Mat. 26, 29.

„Večeře Páně má zachovávat v myslech učedníků živou naději na Kristův druhý příchod. Dává jim jistotu odpuštění hříchů a bezpečné vědomí, že přijde den, kdy budou s Kristem pít nový kalich v království jeho Otce. — Naděje návratu Páně je útěchou uprostřed všech nesnází.“ D. 659.

navineme svou
uvědomíme se v nás nové věci
Zrádce odhalen.

5. Jaký překvapivý výrok učinil Ježíš? Jan 13, 21; Mat. 26, 21. *Ježíš řekl: Otc, a jistě druhého je příchod.*

6. Jak zapůsobila jeho slova? Mat. 26, 22. *Ja jsem si*

„Nemohli pochopit, že by některý z nich byl schopen zrady na jejich božském Učiteli. Proč by ho zrazovali?, a komu? Cí srdce dalo místo takovému úmyslu? Jistě to není nikdo z jeho dvanácti vyvolených!...“ D. 654. *Byť se pytlak P. J. který*

7. K čemu Petr vyzval Jana? Jan 13, 23. 24. *to*

8. Jan přispěl svojí otázkou k odhalení: Jan 13, 25. 26. *Pane*

9. Co Ježíš odpověděl na Jidášovu otázku a jaký pokyn mu dal? Mat. 26, 25; Jan 13, 27.—29. *to čímž, dnu spěšně*

10. Co Jidáš vzápětí udělal? Jan 13, 30. *Všel okyru dleba*

„Jidáš, v překvapení a zmatku z odhalení svých úmyslů, rychle vstal, aby opustil místnost... Nežli nastoupil tuto cestu, měl ještě stále možnost pokání. Když však opustil přítomnost svého Pána, zpečetil tím svůj neblahý osud.“ D. 654.

jest oslavou Synu
Otec oslaven v Synu.

11. Který velký okamžik nyní nadcházel? Jan 13, 31. 32.

12. Kam nemohli přijít ani Ježíšovi učedníci? Jan 13, 33.

7 „Učedníky přepadla bázeň, a tísnilo se kolem něho. Jejich Mistr a Pán, milovaný Učitel a Přítel, byl jim dražší nežli život. K němu se obraceli o pomoc ve všech svých svizelích, a o útěchu ve všech svých starostech a zklamáních. Když zvěděli, že je opustí, byla jejich srdce naplněna temnými vyhlídkami.“ D. 662.

13. Co je mělo charakterisovat před světem? Jan 13, 34. 35.

„Nejvyšší láska k Bohu a nesobecká láska k bližním — jsou tím nejlepším darem, který nám náš nebeský Otec může udělit. Tato láska však není jenom nějakým chvilkovým vzplanutím nebo pohnutím srdce, nýbrž božskou zásadou a neustá-va-

ji cí moci. Srdce, které se Pánu nepoddalo cele, nemůže ji poskytnout. Ona vyvěrá jediné ze srdce, jemuž vládne Kristus." Acts of A. 551.

14. Čím končily tyto zvláštní chvíle? Mat. 26, 30.

Petrovo veliké nebezpečí.

15. Co smutného oznámil Pán učedníkům a jaký příslib jim dal? Mat. 26, 31. 32.

16. Znal Petr sama sebe? Mat. 26, 33.

17. Co však musel Pán říci Petrovi? Co se přesto domnívali ostatní spolu s ním? Mat. 26, 34. 35.

„Když Petr pravil, že by následoval Pána do vězení i na smrt, mínil to upřímně a doslovně; neznal však sám sebe. V jeho srdci byly skryty živly zla, které byly okolnostmi probuzeny k životu. Dokud si neuvědomil své nebezpečí, byl stále na pokraji věčné zkázy. Spasitel při něm shledával sebelásku a sebejistotu, jež byly schopny potlačit i jeho lásku ke Kristu... Petr pokládal Kristovo slovo za projev nedůvěry, a za příkré odmítnutí své dobré vůle i svého obětavého odhodlání. Pohoršoval se nad tím, a stal se ještě zarputilejším ve své domýšlivosti." D. 673.

Čtení bible: Žalm 135 — Přísloví 15.

Sloužit radostně!

N. 6. Ž. 100, 2.

Č. 10. Fil. 2, 29.

P. 7. 2. Kor. 12, 15.

P. 11. Luk. 15, 4. 5.

Ú. 8. 1. Tess. 3, 9. 10.

S. 12. Fil. 1, 18.

S. 9. 5. M. 28, 47.

Z. s. 20,07.

2. úkol — 12. července 1947.

Krásná naděje — mocná opora.

Oddíl Písma: Jan 14, 1.—30.

Zlatý text: Jan 14, 1.—3.

Připravené příbytky.

1. V co měli učedníci důvěřovat po odchodu Páně? Jan 14, 1.—4.

„Kristův odchod byl však pouze dočasným odloučením... Zatím co jim připravoval místo, měli své charaktery přizpůsobovat k božské podobě.“ D. 663.

2. Čemu vyhlíželi vsťříc věřící již od Abrahama? Žid. 11, 8. 10. 16; Zj. 21, 1. 2. 10. 18.

3. Co jest zaslíbeno vítězům? Zj. 21, 7.

patří se k němu a dělá mu Bohu, a k tomu jeho Bohu a se mu
Ježíš — pravá cesta života.

necháme k tomu zjevit, kterak můžeme cestu vidět. Ježíšova
4. Co rmoutilo Tomáše, a co krásného mu Pán zjevil? Jan 14, 5. 6. *pravda, i proto, že v něm nepředchází k Otci než přímá cesta*

„Kristus byl touto cestou již za života Adamova; a Abel přinášel oběť beránka, která již tehdy představovala krev Spasitelovu. Jak patriarchům a prorokům, tak i nám jest jedinou cestou, kterou máme přístup k Bohu.“ Desire 663.

5. Co znamená znát Ježíše? Co si přál Filip? v. 7. 8.

„Kristus neprestal býti Bohem ani tehdy, když se stal člověkem. Trebaže se sklonil až na stupeň lidství, zůstalo božství jeho vlastnictvím. Jedině Kristus mohl lidstvu představit Otce, a učedníci měli po tři roky přednost patřiti na něho jako na jeho představitele.“ D. 663.

6. Jak dále zdůraznil svou jednotu s Otcem? v. 9.—11.

„Kdyby byli učedníci věřili živému spojení mezi Otcem a Synem, jejich víra by nebyla selhala ani tehdy, když Kristus trpěl a zmiral pro spásu hynoucího světa...“

„Jejich srdce byla po těchto slovech přitahována ke Kristu mnohem určitěji a rozhodněji; a čím větší láskou k němu lnuli, tím větší byla i jejich vzájemná láska. Cítili, že nebe jim je velmi blízko, a že slova, jimž naslouchají, jsou poselstvím jejich nebeského Otce.“ D. 664.

7. Co učiní pro ty, kteří na něho spoléhají? v. 12.—14.

„Ježíš zjevil schopnost a moc, které lidé mohou dosáhnouti důvěrou v něho. Jeho dokonalé lidství může býti vlastnictvím všech jeho následovníků; ovšem budou-li se Bohu podrobovati tak cele jako on.“

„Kristus tím nemínil, že by dílo učedníků bylo nějak vznešenější než jeho, nýbrž, že bude většího rozsahu. Nezmiňoval se tím pouze o činění zázraků, nýbrž o všech, kteří se vydají vlivu Ducha svatého... Modlitbu každého pokorného prosebníka překládá Otci jako svou vlastní žádost; v nebesích jest vyslyšena každá upřímná modlitba. D. 664.

Věrný Utěšitel.

8. K čemu napomíná ty, kteří ho milují a co jim zaslubuje? v. 15. 16.

9. Koho jim přislíbil jako průvodce? v. 17.—20.

„Nežli se Kristus obětoval, snažil se svým následovníkům plněji zpřístupnit onen podstatný dar, který jim otevíral bezmezný zdroj milosti. . . Zahalen v lidství, nemohl Kristus osobně působit v tak širokém měřítku. Proto bylo v jejich vlastním zájmu, aby odešel k Otci, a poslal na zem svého Ducha jako zástupce. Jím se stal osobně dosažitelný všem lidem, a byl jim tímto způsobem mnohem bližší, nežli kdyby byl zůstal na zemi.“
D. 668.

10. Čím se projevuje pravá láska a co je jí zaslíbeno? v. 21.—24.

Božský Učitel.

11. Jak měl Duch svatý působit pro jeho lid? Jan 14, 26.

„Duch svatý byl tím nejvyšším darem, který Ježíš mohl od svého Otce vyprosit ku povznesení svého lidu. Byl dán jako přeměňující moc. Bez ní by byla měla Kristova oběť pouze malý význam. Moc zla silila po celá staletí a lidé se překvapivou měrou podřizovali satanově nadvládě. Hřích mohl býti přemožen jedině mocným působením Ducha Božího, který dodává působivost tomu, co bylo učiněno Spasitelem světa. Duch svatý očišťuje srdce, a jeho působením se věřící stává podílníkem božské přirozenosti. . . .“ D. 671.

Dokonalý mír.

12. Co přináší Kristus každému věřícímu? v. 27; (Fil. 4, 7.).

„Vnitřní pokoj a blahé vědomí souladu s Bohem, občerstvuje a oživuje rozumové síly jako rosa, která se snáší na něžné květiny.“ Test. 3/327.

13. Které dvě myšlenky mají býti naší radostí? v. 28.

14. Proč jim vyprávěl všechny tyto věci? v. 29.—31.

„Satan jest neustále v činnosti; málokterí si však jsou vědomi jeho působení a jeho lstivosti. Boží lid musí být neustále připraven, aby odolal divé zlobě. Tohoto odporu se satan nejvíce hrozí. Zná, mnohem lépe než my, meze své síly, i to jak snadno může býti přemožen postavíme-li se mu na odpor tváří v tvář.“

I nepatrný věřící člověk stává se působením božské síly, satanu i jeho andělům, něčím více, nežli pouhou hříčkou, a přijde-li do zkoušky, Bůh se mu osvědčí svojí nejvyšší mocí. Proto jsou satanovy kroky tak neslyšitelné a jeho činnost tak skrytá! Neodvažuje se otevřeně projevit, poněvadž by tím vyburcoval křesťanovy skryté schopnosti a síly, a tak by ho nepřímo vedl k Bohu a k mocné modlitbě ve jménu Kristově." Test. 5/293.

Čtení bible: Přísloví 16 — Kaz. 12.

Obšťastňovati druhé.

N. 13. 2. Kor. 1, 24.

Č. 17. 2. Kor. 7, 9.

P. 14. Job 29, 13.

P. 18. Fil. 1, 26.

Ú. 15. Žid. 13, 17.

S. 19. Řím. 15, 2. 3.

S. 16. Fil. 4, 10.

Z. s. 20,00.

3. úkol — 19. července 1947.

Nebeská réva — nejkrásnější modlitba.

Oddíl Písma: Jan 15, 17.

Zlatý text: Jan 15, 10.

Vinný kmen a ratolesti.

1. Čím Pán Ježíš vystihl poměr mezi učedníky a mezi Otcem? Jan 15, 1. 5a.

2. Jakým podmínkám jsou ratolesti podrobeny? v. 2.—5.

„Můžeme naléztí užší a důvěrnější vztah ke Kristu, nežli je znázorněn ve slovech: „Já jsem vinný kmen pravý, a vy ratolesti.“? Vlákna ratolestí jsou přímo totožná s vlákny kmene. Z kmene do větvi proudí, stále a bez přerušení, život, síla a plodnost. Kořen předává své živné látky větévkám. — Tak jest i v opravdovém poměru věřícího ke Kristu. Zůstává-li v Kristu, přijímá od něho neustále životní mizu." Test. 5/229.

3. Co hrozí nevěrnému, a jak svůj život vyvýší ti, kteří zůstanou věrni? v. 6.—8.

„Nůž je v ruce Otcově. Bůh nezasahuje svévolně, ale v srdečném zájmu o nás. Větve, které se plazí při zemi, musí býti odříznuty od pozemské opory, na niž svými úponky utkvěly. Mají směřovati k nebesům a nalézati svou oporu v Bohu. Zbujnělé

olistění, které plodům zbytečně odssává životní mízu, musí býti odězáno. Vše co přerůstá musí být odstraněno, aby uzdravující paprsky Slunce spravedlnosti měly volný přístup, a větvky mohly přinést bohaté a hojné ovoce." D. 677.

Zjevená láska.

4. Co určuje míru Kristovy lásky k nám a jak si ji zachováme? v. 9. 10.

5. Proč jim toto vše říkal, a jak měla jejich láska vospět? v. 11.—13.

6. Jaké přednosti má jeho přátelství? v. 14. 15.

„Jeho přátelství má jisté podmínky, které jsou zkušebním kamenem člověkovu charakteru. Pocity bývají často klamně, a ani pohnutí není bezpečným vůdcem, poněvadž se neustále mění a snadno podléhá vnějším okolnostem. Mnozí jsou svedeni tím, že dají jen na senační dojmy. Otázka je však položena přesně: Co činite pro Krista? Jaké oběti podstupujete? Jaká jsou vaše vítězství? Přemožená sobeckost, přesné a radostné plnění všech povinností, spoutaná vašeň a ochotná, krotká poslušnost Kristovy vůle mají mnohem větší průkaznou cenu o tom, že jste Božím dítkem, nežli křečovitá zbožnost a přecitlivělé pobožníkárství." Test. 4/188.

Tajemství úrodnosti.

7. Proč nás Kristus vyvolil? Jan 15, 16.

„Pokorní pracovníci, kteří se nespolehají na svou vlastní sílu, a pilně pracují ve vši prostotě a v neustálé důvěře v Boha, budou podileti na Kristově radosti. Jejich vytrvalé modlitby přivedou duše ke kříži; Ježíš pohne srdci lidí a způsobí zázraky obrácení." Test 7/27. 28.

8. Kdo bude svědčit ve prospěch Kristova díla? v. 26. 27.

„Po seslání Ducha svatého byli učedníci naplněni takovou láskou ke Kristu a k těm, za které zemřel, že srdce mnohých rozlávala působením jejich slov a modliteb. Mluvili v moci Ducha; a jeho působením byla obrácena srdce tisíců." The Acts of the Ap. 22.

Zvláštní modlitba.

9. Jakou modlitbu Kristus pronesl, když se nalézal ve stínu Getsemane? Jan 17, 1.

10. Jakou moc dal Bůh Synu, a v čem spočívá život věčný?
v. 2. 3.

„Zkušeností ověřené poznání Boha a Ježíše Krista, jehož poslal na svět, mění člověka k obrazu Božímu. Činí ho pánem nad sebou samým, a podřizuje jeho nižší přirozenost vedení vyšších myšlenkových sil... Uvádí ho ve spojení s myslí Věčného a otevírá mu bohaté pokladnice vesmíru.“ Chr. O. L. 114

11. Co Kristus vykonal; a o kom se ještě zmiňuje ve své modlitbě? v. 4—8.

„Člověk nemůže projevit větší slabost, nežli když dovolí, aby jemu lidé připisovali slávu darů, jež obdržel od Boha... Jsme-li věrní a vyvyšujeme-li jméno Boží, naše pohnutky podléhají božskému doзору, a pak teprve nám jest možno plně rozvinouti svou duchovní i rozumovou sílu.“ P. a. P, 68.

Kristus prosí za své věrné.

12. O co se mu zvláště jednalo? v. 9—12.

13. Co dal svým lidem a co si pro ně vyprošoval? v. 13—16.

14. Čím je posvěcuje a čím je provází při vyslání do světa?
v. 17.—20.

„Přebývá-li Kristus v srdci, vyznařují jeho rysy i tváří těch, kteří jej milují a snaží se zachovávat jeho přikázání. V takových tvářích jest jasně vryta pravda, a jsou obestřeny občerstvujícím pokojem nebes. Jsou výrazem prosté laskavosti, která převyšuje obvyklou lidskou lásku...“

„Kristus jest poctěn vznešeností a dokonalostí charakteru!“
Chr. O. L. 102.

15. Za jakou jednotu prosil, a k čemu má sloužit? v. 21—23.

16. Kde si přál mít své záchráněné a v čem, měli růst?
v. 24.—26.

Čtení bible: Pís. Š. 1 — Iz. 19.

Boží lidé jsou šťastnými lidmi.

N. 20. Ž. 86, 4.

P. 21. Ž. 2, 11.

Ú. 22. Iz. 65, 14.

S. 23. Sk. 13, 52.

Č. 24. Neh. 8, 10.

P. 25. Luk. 15, 31. 32.

S. 26. Jan 17, 13.

Z. s. 19,52.

4. úkol — 26. července 1947.

Ježíš v Getsemane.

Oddíl Písma: Mat. 26, 36—56; Jan 18, 1—10.

Zlatý text: Mat. 26, 41.

Hříchy světa vloženy na Ježíše.

Getsemani

1. Kam se Pán odebral s učedníky po své modlitbě? Jan 18, 1.

2. Které z nich vedl dále, a k čemu je vyzval? Mat. 26, 36.—38.

„Cestou s učedníky vážně rozprávěl a poučoval je. Když se však přiblížili Getsemane, stal se nápadně zamlklým... Připadalo mu, že je odloučen od světla Boží podpůrné přítomnosti... Na toho, který hříchu nepoznal, musila být vložena vina nás všech. Hřích se mu zdál býti tak hrozným, že byl přemáhán obavou, že ho navždy odloučí od lásky Otcovy.“
Desire 685.

Pod tíží vin.

3. Jakými slovy se modlil, když od nich poodešel? Mat. 26, 39.

4. Co řekl Petrovi a ostatním, když shledal, že nebděli? Mat. 26, 40. 41.

„Ten, který pro ně vždy měl slova lásky a soucitu, procházel nyní nadlidským zápasem, a toužil po tom, aby se modlili za něho i za sebe... Přál si, býti posílen tím vědomím, že pochopili a ocenili to, že on, který byl před Bohem zcela nevinný, odolal hroznému pokušení a nenechal lidstvo nésti důsledky vlastní viny.“
D. 687.

Jak se dále modlil, a co zase shledal, když se navrátil? Mat. 26, 42. 43.

„Slabost učedníků probudila jeho soucit. Obával se, že nebudou schopni obstát ve zkoušce, která je stihne až bude zrazen a usmrcen... I v tomto krajním vypětí svého boje se snažil omluviti jejich slabost.“
D. 689.

6. Jak byl posláz posílen, a jak usilovná byla jeho modlitba? Mat. 26, 44; Luk. 22, 41.—44.

„Bůh trpěl se svým Synem, i andělé sledovali jeho zápas. Viděli, jak jejich Pán je obklopen legií satanské moci, a jak jeho lidská přirozenost je stísněna otřásající a tajemnou hrů-

zou. V nebi zavládlo napjaté ticho. Harfy zůstaly nedotčeny. Kdyby smrtelní lidé mohli pochopiti účast andělských zástupů, když v němém zármutku pozorovali jak Otec odnímal paprsky svého světla, lásky a slávy se svého milovaného Syna, pochopili by mnohem lépe, jak hřích je odporný Božimu zraku...

„Andělé byli hotovi vyprostit božského trpitele, avšak nesmělo se tak státi. Pro Syna Božihoho nebylo žádné cesty úniku. V této hrozné tísní, kdy vše bylo v sázce a kdy se tajemný kalich již chvěl v ruce trpitele, otevřelo se nebe a bouřnou temnotou „truchlivé noci“ zazářilo světlo a mocný anděl, který stál v Boží blízkosti, na místě, se kterého byl kdysi svržen satan, stanul po Kristově boku. Nepřišel proto, aby kalich z jeho rukou odňal, nýbrž aby ho posílil k jeho přijetí, a aby ho ujistil Otcovou láskou. Přišel, aby udělil moc a silu božskému prosebníku, který jako Syn člověka zápasil o naši spásu. D. 693.

7. Před jakou skutečností byli zemdlení učedníci pojednou postaveni? Mat. 26, 45. 46.

„Učedníci byli pojednou probuzeni světlem, které obklopovalo Spasitele. Spatřili anděla, který se skláněl nad jejich sklíčeným Místrem. Viděli ho jak pozvedl jeho hlavu a poukazoval mu k nebesům. Slyšeli jeho hlas, který jako by jemnou hudbou promlouval slova útěchy a naděje. Učedníci si připomněli výjev na hoře proměnění a slávu, která ho obklopovala v chrámě, i Boží hlas, který promlouval s oblaku. Nyní spatřovali tu samou slávu, a přestali se o svého Mistra bát. Byli v péči Boží; k jeho ochraně byl vyslán mocný anděl. — Učedníci však byli opět přepadeni neobvyklou únavou. — — — Ježíš je opět nalezl spící.“ D. 694.

Zrádce přivádí zástup.

8. Jak byli vyzbrojeni a jaké smluvené znamení si určili? Mat. 26, 47.—49.

9. Co Ježíš znal předem a jak si počínal? Jan 18, 4. 5.

5. jak říkala všechno co jsem ti řekl máš na něj výhled a i jiné věci které **Projev Boží slávy.**

10. Co se stalo, když dal najevo kým je? Jan 18, 6.

„Když byla tato slova vyřčena, anděl, který byl Pánu i nadále blízek, se postavil mezi něho a zástup. Božské světlo ozářilo Spasitelovu tvář... Vražedný zástup nesnesl přítomnost

této slávy. Zapotáceli se zpět, a kněží, zákoníci, vojáci i Jidáš padli jako mrtví k zemi."

„Anděl ustoupil, a světlo zesiáblo. Ježíš měl příležitost k úniku; setrval však, klidný a neotřesený. Jako oslavený stál uprostřed zatvrzelého davu, který nyní poražen a bezmocný ležel u jeho nohou. Učedníci pohlíželi na výjev, oněmělí údivem a bázni." D. 694.

→ 11. Na co se jich znovu tázal a co si vymínil pro učedníky? Jan, 18, 7. 8.

Úklad se dále rozvíjí.

12. Jak Pán oslovil Jidáše, a k čemu se zástup nakonec zase vzchopil? Mat. 26, 50; Jan 18, 10; Luk. 22, 51.

„Učedníci se domnívali, že jejich Mistr se nepodvolí tomu, aby byl zajat. . . Byli proto zklamáni a rozhořčeni když spatřili provazy, jimiž měly býti svázány ruce toho, kterého milovali . . . Když Ježíš spatřil Petrův unáhlený čin, vyprostil ruce, třebaže byly pevně sevřeny římskými vojáky, a poručil Petrovi, zasunouti meč do pochvy, dotkl se zraněného ucha, a uzdravil je." D. 696.

13. Co Ježíš musil Petrovi připomenouti a jak mu domluvil? Mat. 26, 53. 54.

14. Jaká palčivá slova pronesl k zástupu, a jak zdůvodnil jejich jednání? Co učinili učedníci? Mat. 26, 55. 56; Jan 16, 32.

Čtení bible: Iz. 20—44.

Andělé se radují s lidmi (5). Co oblubuje Bůh (2).

N. 27.	Luk. 15, 10.	Č. 31.	Ž. 91, 11. 12.
P. 28.	Ž. 103, 20.	P. 1.	1. Par. 29, 17.
Ů. 29.	Ž. 103, 21.	S. 2.	Ez. 18, 23.
S. 30.	Žid. 1, 14.	Z. s.	19,42.

5. úkol — 2. srpen 1947.

Ježíš před Annášem a Kaifášem.

Oddíl Písma: Jan 18, 12.—27; Mat. 26, 57.—73; Mar. 14, 55.—59. 68. 71. 72.

Zlatý text: Iz. 53, 3.

Před Annášem.

1. Kam byl Ježíš odveden z Getsemane? Jan 18, 12.—14.

„Ježíš byl nejprve veden k Annášovi, který byl hlavou vládnoucí kněžské rodiny, buď z ohledu k jeho uznávanému vlivu, nebo proto, že byl jako nejstarší nejvyšší kněz dosud uznáván, ne-li přímo za zákonného, tedy aspoň za oprávněného hodnostáře. Mohl vidět Ježíše i slyšet jeho obhajobu i poradit pak svému zeti jak dále jednat. Jeho hadí zchytralost mohla vydatně pomoci méně ostrovtipnému Kaifáši.“ Cunn. Geikie.

2. Jakou otázku mu Annáš položil? Na koho jej tázaný klidně odkázal? Jan 18, 19.—21.

3. Jak byl jeden ze služebníků popuzen odpovědí vyslychaného? Jak klidně Ježíš odpověděl? Jan 18, 22, 23.

„Kristus potupou a urážkami silně trpěl. Z rukou bytostí, které stvořil, a pro které podstupoval svoji bezmeznou oběť, se mu dostalo jenom ponižení. K tomu nutno ještě uvážit, že trpěl i tím, že se ve své nenávisti k hříchu musel setkat s tím nejkrajnějším. Jeho výslechy byly řetězem těch největších obětí. Být neustále obklopen lidskými bytostmi, které byly unešeny hněvem, bylo pro něho přímo mučivým. A při tom všem si byl vědom toho, že by mohl pouhým zábleskem své božské moci smést své kruté mučitele v prach. To činilo jeho výslech tím drásavější zkouškou.“ D. 700.

Před Kaifášem.

4. Před koho byl dále předveden? Jan 18, 24; Mat. 26, 57.

5. Jaký podlý úmysl celé toto shromáždění neúnavně sledovalo? K čemu se propůjčili a s jakým úspěchem? Mat. 26, 59.—61; Mar. 14, 55.—59.

„Kristus pravil záhy na počátku své činnosti: „Zbořte tento chrám, a já jej zbuduji ve třech dnech.“ (Jan 2, 19). Mluvil totiž o „chrámu svého těla“, a předpověděl tak svoji smrt i svoje vzkříšení. Židé však tato slova chápali doslovně, a domnívali se, že se vztahují na jerusalemský chrám. Kromě tohoto, ovšem nesprávně vykládaného výroku, nemohli použítí žádné z jeho slov proti němu. Zneužitím jeho slov o „chrámu“ se snažili získat přízeň Římanů, neboť i jim záleželo na obnově chrámu, a byli na něj velmi hrdí; jakékoliv pohrdání chrámem by jistě vzbudilo i jejich nevoli. Zde bylo aspoň jedno pojítko mezi Římany a Židy, farizeji a saduceji; neboť všichni měli chrám ve veliké úctě... „Kdyby jeho slova byla přednesena

přesně v tom významu, jak je promluvil, nebyla by důvodem k odsouzení ani samotné radě." D. 705.

Nelidské zacházení.

6. Jaké ohromující svědectví si velekněz vynutil? Mat. 26, 62—64a.

„Na tuto výzvu nemohl Kristus déle mlčet. Byl čas k mlčení; nyní však nadešla chvíle, kdy bylo třeba, aby promluvil. Nemluvil, dokud nebyl přímo tázán. Dobře věděl, že odpověď na tuto otázku znamená jistou smrt; výzva však byla vznešena nejvyšší uznávanou autoritou národa a ve jménu Nejvyššího! Kristus nemohl, než projevití náležitou úctu k zákonu. Ba více, než to; zde se jednalo o jeho vlastní poměr k nebeskému Otci. Zde musil jasně projevit svůj charakter i své poslání. Kdysi řekl svým učedníkům: „Kdo mne vyzná před lidmi, vyznám jej i já před Otcem svým, který jest v nebesích.“ Nyní svým vlastním příkladem opětoval své naučení. Každé ucho napjatě naslouchalo, a každé oko bylo upřeno na jeho tvář, když odpovéděl: „Ano, — jsem!“ (Lut.) D. 706.

7. Co Ježíš dále prohlásil a jak o něm rozhodl nejvyšší kněz i celá rada? Mat. 26, 64b. 65. 66.

„V tento okamžik zazářil z Kristovy lidské osobnosti — záblesk jeho božství. Nejvyšší kněz se zachvěl před pronikavým zrakem Spasitelovým. Onen pohled četl jeho skryté myšlenky a zasahoval až do hlubin jeho srdce. Nikdy v životě nezapomněl na onen zkoumavý pohled odsuzovaného Božího Syna.“ ...

„Kristus totiž svými slovy předestřel výjev zcela opačný, než byla scéna právě přítomná. Nadejde čas, kdy on sám, Pán života a slávy, zasedne po Boží pravici co soudce vši země, z jeho rozhodnutí již nebude odvolání. Pak bude zjevena každá tajná věc v jasů Boží tváře, a bude vynešen rozsudek nad každým, podle jeho skutků.“ D. 707.

8. Jak krutě a bezohledně bylo potom s odsouzeným zacházeno? Mat. 26, 67. 68.

„Se Spasitelem bylo nakládáno jako s odsouzeným zločincem, byl vydán k potupě těm nejbídnějším a nejpodlejšíím. Palác nejvyššího kněze byl obklopen otevřeným dvorem, ve kterém se shromáždili vojáci a lid. Tímto dvorem byl Ježíš veden k domu stráže, a se všech stran se ozýval posupný posměch, že si oso-

boval býti Synem Božím. Nikdy nebylo se zločincem nákládáno tak nelidsky jako s Božím Synem." D. 710.

9. O co se zatím snažil Petr, ještě s jedním z učedníků? Jan 18, 15. 16.

10. Jakou otázkou byl znenadání překvapen? Jan 18, 17.

11. Kam se vmísil, a na co byl znovu tázán? Jan 18, 18; Mar. 14, 67. 68.

12. Co řekla o něm jiná služebná, a co opět zdůraznil? Mat. 26, 71. 72.

13. Do jaké další tísně poté přivedla Petra celá skupina lidí? Kde byl dokonce viděn? Mat. 26, 73; Jan 18, 26.

14. Jak znovu usilovně zapíral, a co v zápětí zaslechl? Mar. 14, 71; Jan 18, 27.

„Ježíšovi učedníci byli známí čistotou své mluvy, a Petr ve snaze o úplné zmatení svých tazatelů a k ospravedlnění svého předstíraného charakteru, zapřel svého Mistra tím, že se zaklínal a zapřísahal." D. 712.

15. Kdo sledoval Petrovo počínání? Co si Petr uvědomil? Luk. 22, 61. 62; Mar. 14, 72.

„Petr s hrůzou seznal svoji nevděčnost, proradnost i svoji křivou přísahu. Ještě jednou pohlédl na svého Mistra, a uviděl právě čísi zločinnou ruku, vztáženou k úderu do jeho tváře. Nemohl se déle dívat na tento výjev, a se zlomeným srdcem pospíšil ze síně..."

„Prchal do samoty a temnoty, nevěda a nestaraje se kam. ... Na tom samém místě, kde Ježíš „vylil" svou duši svému Otci v krajním zápase, padl Petr na tvář, a přál si, aby mohl zemřít. ... Tam, v rozhodující chvíli, ho Ježíš vyzval, aby bděl a modlil se. Petr to neučinil, a tak svým spánkem otevřel cestu ke svému velikému hříchu. Kdyby byl býval ony hodiny v zahradě strávil na modlitbě, nebyl by později spoléhal na svoji vlastní chabou sílu a nebyl by ani zapřel svého Pána!" D. 712.

Čtení bible: Iz. 45 — Jer. 3.

Záliby, s kterými nebe souhlasí.

N. 3. Job 36, 11.

Č. 7. Kaz. 2, 24.

P. 4. Kaz. 3, 12.

P. 8. Ž. 111, 2.

Ú. 5. Řím. 14, 22.

S. 9. Ž. 104, 34.

S. 6. Př. 21, 15.

Z. s. 19,30.

Syn Boží před radou a před Pilátem.

Oddíl Písma: Luk. 22, 66.—71.; Mat. 27, 3.—8.; Jan 18, 28.—38.
Zlatý text: Jan 18, 38.

Před radou.

1. Kam byl Ježíš za svítání dále předveden? Luk. 22, 66.

„Před židovskými hodnostáři byl Ježíš vyslýchán třikrát, (1) o půlnoci před Annášem, (2) během noci ještě před Kaifášem a před částí na rychlo svolané rady a (3) následujícího dne záhy po východu slunce před celou radou, nebo aspoň před „quorum“, radou s plným počtem oprávněných soudců. Při těchto přeličeních byl náš Pán odsouzen na základě obvinění z rouhání, které se trestalo smrtí. Všechna tato přeličení byla však nezákonná, poněvadž podle zákona se žádné přeličení nesmělo konat za noci, a zločinec nesměl být odsouzen na smrt v den svého výslechu.“ Peloubet.

2. Kterou otázku mu rada položila, a co odpověděl? Luk. 22, 67.

„Rada byla nejvyšším zákonodárným a soudním sborem židovského národa. Spolu s nejvyšším knězem, který jí předsedal měla šedesát jedna členů.

„Přeličení muselo být vedeno tak, aby členy rady sjednotilo proti Kristu. Kněží se snažili prosadit dvě obvinění: Kdyby bylo lze usvědčit Ježíše z rouhačství, byl by odsouzen Židy; a kdyby byl usvědčen ještě z příprav povstání, bylo jisté, že by byl odsouzen i Římany. Annáš se snažil započít celé řízení druhým obviněním — z činnosti proti státu. Proto se tázal obžalovaného na jeho učedníky a na jeho učeni, neboť doufal, že vypoví něco, co by bylo podkladem k dalšímu záměrnému postupu proti němu. Doufal, že bude moci použít některý výrok k tomu, aby dokázal, že se Ježíš snažil o ustavení podzemního hnutí, které usilovalo o obnovu bývalého království. Pak teprve by jej kněží mohli předati Římanům jako rušitele míru a osnovovatele povstání.“ Desire 699.

3. Co jim vytkl a čím je nepřimo varoval? Luk. 22, 68. 69.

„Boží andělé věrně zaznamenali každý pohrdlivý pohled, každé slovo i čin proti svému milovanému Veliteli. Podlí lidé, kteří se mu posmívali a kteří plivali na jeho klidnou a pobledlou

tvář, záhy spatří jeho obličej ve slávě, jejíž záře převýší i jas samotného slunce." D. 714.

4. Jak si všichni vynutili žádoucí odpověď? Luk. 22, 70. 71.

„Tak byl Ježíš třetím rozsudkem židovských veličin odsouzen k smrti. Co ještě zbývalo, bylo podle jejich domněni již jen to, aby Římané schválili tento rozsudek, a vydali ho do jejich rukou.“

„Když soudcové vynesli rozsudek nad Ježíšem, posedlo lid satanské běsnění. Změt hlasů svědčila spíše o šelmách, než o lidech. Zástup se hmul k Ježíši a volal: Je vinen! Vydej ho na smrt! Nebýt římských vojáků, Ježíš by se byl nedožil přibití na kříži Golgaty. Kdyby byly římské úřady nezasáhly a ozbrojenou mocí nezvládli rozjitřený dav, byl by býval odsouzený rozsápan na kusy ještě před svými soudci.“

„Sami pohanští mužové byli rozhořčeni na dav pro jeho kruté počínání proti člověku, kterému nebylo nic dokázáno. Římští důstojníci prohlásili, že Židé vyneslím rozsudku nad Ježíšem porušili římskou pravomoc, a že to je i proti židovskému zákonu, odsouditi člověka na základě jeho vlastního svědectví. Jejich zásah způsobil chvilkové uklidnění v dalším řízení; židovští vůdcové však byli i nadále naprosto nepřístupni jakémukoliv soucitu a studu, i jakýmkoliv střízlivým důvodům.“ D. 714.

Jidáš vyvozuje důsledky.

5. Co poznal a vyznal Jidáš, a co mu odpověděl svět? Mat. 27, 3. 4.

„Želeje toho“ — „ubit výčitkami svědomí“. Weymouth's tr.

6. Co učinil ve svém zoufalství? Mat. 27, 5.

„Viděl, že veškeré jeho přimluy by byly marné, a přechal ze sině se slovy: Je pozdě! Je pozdě!“ Cítil, že by nemohl žít a vidět Ježíše ukřižovaného.“ D. 722.

7. Jak se kněží báli vrácených peněz? Mat. 27, 6.—8; Sk. 1, 15.—19.

Po prvé před Pilátem.

8. Před koho byl Ježíš předveden po rozsudku rady? Luk. 23, 1; Jan 18, 28.

„Ve své slepotě neviděli, že jejich srdce byla potřísněna vražednou nenávisí. Neviděli, že současně zavrhuji Božího Beránka, a že se proto celá jejich slavnost stává naprosto bezpředmětnou a zbytečnou.“

„Pilát neuvítal Spasitele přátelským pohledem. Byl vlastně předčasně vyrušen ze spánku a proto se rozhodl, vyříditi celou věc co nejrychleji, a byl odhodlán jednati s obžalovaným přísně a tvrdě.“ D. 723.

9. Kam Pilát vyšel, a co mu žalobci odpověděli? Jan 18, 29. 30.

10. Co namítal, a jak se i zde splnila Ježíšova slova? Jan 18, 31. 32; Mat. 20, 19.

„Žádali Piláta, aby dal na jejich tvrzení o Ježíšové vině; vnucovali mu svůj rozsudek a sami chtěli nést zodpovědnost za následky.“ D. 725.

11. Z čeho ho obžalovávali, a co ani Pilátovi nezapíral? Luk. 23, 2. 3.

12. Jakou protiotázkou Pilátovi odpověděl? Která Pilátova slova svědčí, že dosavadní obvinění nepokládal za věcná? Jan 18, 33.—35.

„Doufal, že se dozví pravdu od něho, a aby se zbavil hluku davu, vzal Ježíše znovu stranou a tázal se ho: „Jsi králem židovským?“ Ježíš na tuto otázku přímo neodpověděl. Věděl, že Duch Boží zápasí o Piláta, a proto mu poskytl příležitost, aby mohl uvažovat o jeho dosavadních výrociích. D. 726.

13. Proč mohl Ježíš klidně vyprávět o svém království a o svém poslání? Jan 18, 36. 37.

14. Na co se ho Pilát jen letmo tázal a co oznámil Židům? Jan 18, 38.

„Pilát si přál vědět co je pravda. Jeho mysl byla ve zmatku. Žádostivě se zachytil Spasitelových slov, a jeho srdce bylo zachváčeno velkou touhou po poznání, co jest vlastně pravdou a jak ji může získat. — Nevýčkal však na odpověď. Hluk před budovou mu znovu připomenul povinnost dané chvíle, neboť kněží se dožadovali bezodkladného jednání. Opustil Ježíše a vyšel k nim, aby jim oznámil, že Ježíš je nevinný.“ D. 727.

Čtení bible: Jer. 4 — 26.

Scestí hříchu.

N. 10. Žid. 11, 24. 25.

P. 11. Sk. 7, 40. 41.

Ů. 12. Jak. 4, 16.

S. 13. Kaz. 2, 8.

Č. 14. Luk. 8, 14.

P. 15. I. Tím. 5, 6.

S. 16. 2. Tím. 3, 4. 5.

Z. s. 19,18.

Před Herodesem a před Pilátem.

Oddíl Písma: Luk. 23, 4.—24; Mat. 27, 15.—26.

Zlatý text: Iz. 53, 4.

Před Herodesem.

1. Které zmínky se Pilát zachytil? Luk. 23, 4.—6.

2. Kam ho proto dal odvésti? Luk. 23, 7.

„Galileji vládl jiný římský vládce, Herodes Antipas, který dal stíti Jana Křtitele, a proto Pilát poslal Ježíše k němu.“ (Peloubet.)

3. Jaké přání se Herodesovi splnilo? Proč však byl zklamán? Luk. 23, 8. 9.

„Herodes vytkl Ježíšovým nepřátelům, že s ním hrubě nakládají. Když soucitně pohlížel na jasnou tvář Vykupitele světa, četl v ní jediné moudrost a čistotu. Byl zrovna tak jako Pilát přesvědčen, že jenom nenávisť a závist vedla Židy k tomu, aby obžalovali Ježíše.“

„Spasitel setrval v hlubokém mlčení. Na králův příkaz byli přivedeni sešlí a chromí lidé, a Kristu bylo nařizeno, aby dokázal svá tvrzení nějakým zázrakem. „Činil jsi zázraky pro jiné, učíš je i nyní pro své vlastni dobré!“ „Dokaž znamením, že máš moc, kterou ti pověsti o tobě přisuzují!“ Ale Kristus, jako by neviděl a neslyšel. Syn člověka přijal lidskou přirozenost, a musel si počínat jen tak, jak by za podobných okolností mohli jednat prostí, bezmocní lidé. Neučinil proto zázrak, aby se zachránil od hoře a pokoření, kterým se lidé v podobném případě vyhnout nemohou.“ D. 729.

4. Jak kněží využívali příležitost, a jak se Herodes dále zachoval? Luk. 23, 10. 11.

„I římsí vojáci se připojili k tupení Ježíše. ... Bezbožný a porušený lid, podporovaný Herodesem a zákoníky, poštlval proti Spasiteli kdekoho. Leč — jeho božská trpělivost nesešla.“

„Kristovi pronásledovatelé se snažili porovnat jeho charakter se svým; označovali jej za stejně špatného jako byli sami. V jejich nitru však háral nepokoj, a do přítomných výjevů se jim neodbytně vtíral výjev naprosto opačný, jehož středem

Pokračování na straně 45.

MISIJNÍ STRÁŽ

5. července 1947 — Svědectví našeho života.

Máme být svědky. „Svědky o spasení“ i svědky o mocném Bohu-Stvořiteli, který je Pánem světa a celého vesmíru.

Byli jste již někdy přítomni soudnímu přelíčení a pozorovali jste vážnost výpovědí svědků? Jejich slova často rozhodují o životě nebo smrti obžalovaného. — Ovšem za svědka můžeme pokládat jenom toho, kdo je přímo zasvěcen do projednávaného případu. Domněnky a dohady nemají pro soud žádný význam. Soud věnuje pozornost jenom tomu, co svědek opravdu prožil, viděl nebo slyšel, a co ví s naprostou určitostí.

Tato zásada platí i pro věrné Boží svědky. Celý jejich život je podoben nepřetržitému soudnímu řízení, ve kterém, co křesťané, svědčí slovem i skutkem o Boží jsoucnosti a o Kristově záchraňující a zachovávající lásce.

Drazí, neztraťme nikdy se zřetele tuto závažnou skutečnost, že jsme svědky! A jdete-li krok za krokem s Kristem, budete umět o něm svědčit — svým životem i svými slovy. Svět volá po takových lidech, neb ještě stále hyne mnoho našich bližních pro nedostatek svědectví o záchraně a naději v Ježíši!

12. července 1947 — Lidská duše.

„Bůh bude žehnat našim námahám, budeme-li moudře pracovat pro záchranu svých bližních.“ Test. IX. 86.

Kolem nás jsou sta lidí, kteří pravdu buď znají, nebo jsou o ní přesvědčeni, anebo jí byli dokonce velmi blízko. — Jednoho dne se rozhodlo pět dětí ve stáří od osmi do jedenácti let, že půjdou po domech sbírat dary pro misii. Jedno z nich, malá dívka, zaklepala nesměle na dveře v jednom domě. Otevřela jí dáma, a tázala se, co si přeje. Dívka ani nedopověděla, a dáma se jí otázala, zda se jedná o příspěvek na adventní práci. „Ano!“, odvětila maličká s patrným překvapením. — Paní zatím odešla ihned do jiné místnosti a záhy se vrátila

s darem. Při jeho odevzdávání zpola teskně podotkla: „Kdysi jsem byla také adventistkou!“ Očka naší malé se ještě více rozšířila, a v zápětí na to dětsky prostě vyhrkla: „To byste měla přijít do naší sobotní školy!“ A paní slíbila. —

Podobná zkušenost se může přihodit i nám. Budeme-li soustavně a nadšeně pracovat, nalezneme lidi, kteří se zajímají o pravdu, a takové, kteří si budou umět vážit našeho opravdového zájmu o ně. Vydejme se jen za nimi — v duchu Ježíšovy zachraňující lásky a moci!

19. července 1947 — „Blaženější jest dávatí než brátí.“ Sk. 20, 35.

Chudé uklizečce velkého obchodu se sukny to připadalo jako v pohádce, když ji jednoho večera mladý šéf závodu vyzval, aby si šla vybrat látku na plášť nebo na šaty. Firma totiž slavila padesáté výročí svého trvání, a při tom se mělo i této ženě dostat uznání za její mnohaleté věrné služby.

Rozechvělá překvapením a zářic radostí, následovala mladého muže do místnosti, kde bylo plno balíků těch nejkrásnějších látek. Svými upracovanými dlaněmi nespěle hladila silné a hebké látky na pláště, těžká hedvábní a drahé samety. — Dnes, po prvé ve svém osamělém a namahavém životě, mohla volit a směla přijmout cenný dar. Byla jako u vytržení. Myslíla na svůj starý zimní kabát, který již dávno nechránil před dotěrným chladem; když pojednou její oči spočinuly na tmavě červeném sametu. Jaká krásná barva! Vzpomněla si náhle na Marii, chudou tovární dělnici, která se obětavě starala o svoji nemocnou matku.

„Dejte mi, prosím, z toho,“ zajikla se, „bude to něco krásného pro Marii; je ještě tak mladá!“

Mladému muži neušel šťastný výraz ženiny tváře. Cestou domů si teprve uvědomil velký a zvláštní zázrak, který zažil, a rozhodl se, že šlechetné ženě dá ještě na jeden zimní plášť. Ano, vyhledá tu nejlepší látku a pošle ji za ní do bytu! —

„Blaženější dávatí než brátí?“ Ano. Zde dva lidé směli okusit jednu ze vzácných pravd bible.

26. července 1947 — Misijní zprávy ...

„Každý člen církve je pracovníkem i zpravodajem. Je zajímavé, že se naši lidé dají spíše přimět k misijní práci, než k vy-

plnění listku pro zprávu o jejím vykonání. Obvykle říkají: „Vždyť stačí, když pro Boha pracujeme!“

Uvažme však, co činí celý svět: — Podává zprávy; o počasí, o korespondenci a cestách, o stavu a výkonu. Když celý svět se neobejde beze zpráv, neobejdeme se bez nich ani my! — Ptáte se, co patří do zprávy? — Což jste minulý týden neměli žádný rozhovor, žádnou rozmluvu a žádnou misijní návštěvu nebo hodinu? A co ony spisy nebo letáčky, které jste rozšířili v okolí, nebo příležitostně dali svým bližním? A co vaše dopisy a vaše návštěvy u přátel a bližních? — — I ten nejnepatrnější počín pro pravdu může časem přinést bohaté ovoce! Proto nemeškejte, a zhodnoťte svoji práci také ve zprávě na misijním listku!

2. srpna 1947 — Mat. 5, 16.

Pán Ježíš pravil o Janovi, že byl světlem. Jan byl vlastně světlem jeho prvního příchodu, a Pán si přeje aby se všichni jeho nynější následovníci stali jasnými světly jeho opětého návratu na zem. — Znáte vyprávění o strážci trati, který byl vyslýchán po železničním neštěstí? Na otázku, zda dával včas výstražné znamení svítilnou, horlivě přisvědčil, a teprve po dlouhých letech prozradil, že se nejvíc obával, aby se ho policejní úředník nezeptal, zda lampa také svítila. — —

Bratři a sestry, stojíme na křižovatce životů! Nesvítili náš život, jdou duše do zahynutí naší vinou! Jsme božími signály; — bděme proto nad svým světlem!

„Pokud Kristus sídlí ve vašem srdci, jest vám nemožné skrýt světlo jeho přítomnosti. Naopak, ono bude zářit jasněji a jasněji, tou měrou, jak den za dnem budete dopřávat víc a více místa jasným paprskům Slunce spravedlnosti, aby byly rozptýleny i ty poslední mráčky pýchy a hřichu.“ P. a P. 126.

9. srpna 1947 — Církev. Ef. 6, 15.

Boží církev jest misijním ústavem, který reprezentuje ty nejvyšší životní ideály; proto musí zůstat věrna svému poslání ve světě.

Její světlo musí být zářícím majákem uprostřed temnot, aby ztraceni mohli nalézt cestu k záchraně. Jest i Kristovou školou, kde se učíme největšímu ze všech umění: — získat duše pro Pána. Každý sbor by měl své členy vést k tomu, aby se stali získavateli duší.

Nestačí totiž, lidem jen oznámit, že Bůh je, a že ho ctíme, nýbrž je také nutné probudit jejich opravdový zájem a prozřetelně a taktně jej stupňovat.

Ve velkých obchodních domech jest jedním z důležitých oddělení, oddělení služby. I my bychom nesplnili svoji úlohu bez služby svým bližním. Naše služba je v zásadě jednoduchá: Máme jim sloužit k poznání toho, jehož jsme sami směli poznat!

Marnotratný syn byl svým otcem radostně přivítán. Dostal prsten i oděv, a na jeho počest byla vystrojena hostina. Dostal však také obuv, která byla symbolem věrné služby, kterou měl u svého otce zastávat. Nezapomeňme na tuto zásadu při své práci v církvi! Co otec dal navrátilivšímu se synu, dává Bůh každému dítěti, které se k němu vrací. Kdo zůstane věrným jemu a tím i svým bližním, vstoupí do Božího království. Mat. 25, 34.

16. srpna 1947 — Rozhodná chvíle.

Hrubá satanská činnost, která zejména za války vystoupila tak zřetelně a děsivě do popředí, rozhořčila svědomí milionů. Přesto však, kromě zármutku, že se vůbec vyskytuje, nezanechá zpravidla, pro svoji zjevnost a odpudivost, žádný rušivý vliv na našem srdci. Většině lidí a zejména opravdovým křesťanům se přímo hnusí, a nemůže je přimět k tomu, aby byli zlými, nespravedlivými nebo krutými. — Tím více si však nepřítel slibuje od svého tichého, neviditelného a nenápadného působení na naše nitro! — Jeho hlavní snaha směřuje k tomu, aby nás přiměl k nečinnosti. Nepracujeme-li ani trochu pro Boha a jeho věc, jest to známkou, že se satanu podařilo odvrátit nás od toho, co by prospělo Bohu, našim bližním i nám samotným. Zjistíme si proto ještě dnes, jaký je náš skutečný postoj k Bohu a k jeho záchrannému dílu, a zda se naše mysl i naše srdce plně podrobují vlivu Ducha Božího!

23. srpna 1947 — Komu jsme poddáni?

Již od počátku bylo Božím plánem, aby jeho zákon nebyl vryt pouze na kamenných deskách, nýbrž aby také pronikl do živé půdy našeho srdce. Stane-li se tak, bude náš život i naše činnost svědčit o cti, které se nám dostalo poznáním Pána celého vesmíru. Škoda každé chvíle, kdy jsme byli prospěšni

spíše satanu, nežli svému Tvůrci. Dovolujeme Bohu již cele, aby mohl vrýt svůj charakter do našeho nitra? — Neotálejme, a staňme se každý, uvědomělým a činným jedincem velkého Božího plánu spásy, — živou složkou Kristova zvláštního díla!

Bratři a sestry, vzchopme se a žijme tak, jak se sluší na poselství, které vyznáváme a jemuž smíme přinášet! Mějme bystrý posleeh pro skutečný a vážný stav světa, a pomozme lidem z chaosu bezradnosti! Volají každého z vás: „Přiď, a pomoz námi!“

30. srpna 1947 — Ve šlépějích Mistra.

Dobré skutky jsou ovocem, které si Kristus přeje při nás vidět; patří k nim přátelská slova, ohleduplná a pozorná služba chudým, trpícím a zarmouceným. Štědré ruce, vedené soucitným srdcem, odějí chudáka a poskytnou pohostinství i cizinci. Kde srdce vychází vsříc potřebným, tam také rádi prodlévají andělé. Každý spravedlivý, pokorný a dobrotivý čin vzbuzuje v nebesích ozvěnu radosti. Bůh si cení takový život který působí na zemi radost. Sleduje věrné Kristovy následovníky a bdí nad nimi jako nad drahocenným pokladem. Prohlásil o nich jasně a zřetelně: „Budou mým klenotem!“

Kdo se sklání k lidem, sklání se před Kristem a vchází do úzkého společenství s ním. Sestupme proto za ním až do nejzazších hlubin lidské bídy, a pomozme těm, kteří si sami nemohou pomoci! Tak nejlépe dáme najevo charakter toho, který za nás strpěl kříž.

6. září 1947 — Hledejme cestičky k lidským srdcím!

Většina lidí by si přála dlouhý a šťastný život. Bohatí i chudí k němu lnou a každý z nich si přeje být zdravým a radostným. Pán pro ně tyto vzácné dary má! Zajímáte-li se opravdově o jejich blaho, seznámíte je s knihami a spisy o krásné přítomné pravdě. Naleznou v nich prospěšné rady pro duchovní i tělesné zdraví, pochopí váš šlechetný úmysl a otevřou vám svá srdce.

Všem, chudým i bohatým, musí se dostat do rukou spisy, které obsahují přítomné Boží poselství, aby v nich mohl být probuzen zájem o pravdu a láska ke všemu, co je „pravdivé a čestné, čisté a milé“.

Jedna naše sestra, majitelka prádelny, vkládala do každého

balíčku čistého prádla — malé traktáty, které po čase zaujaly pozornost jednoho váženého muže, který byl jejím zákazníkem. Četl jejich obsah a začal pozorovat život naší sestry, zda se vskutku také shoduje s tím, co četl. Nezklamal se; a jeho zájem vzrostl tak, že se zeptal na některé bližší podrobnosti o jejím náboženství. Byla to pro ní ta nejkrásnější příležitost k radostnému svědectví, které tomuto muži nakonec otevřelo cestu k úplnému přijetí adventního poselství.

13. září 1947 — Připozdívá se, doba volá!

Indiáni kmene Navaho v Arizoně mají zajímavě přeložen sedmnáctý verš Markovy první kapitoly: „Následujte mne; učiním z vás vrhače lasa!“ — Snad se tak stalo proto, že pokládají ryby za nečisté. Skrývá se v tom však nádherná myšlenka, neboť i věřící lidé mají přitahovat muže a ženy ke Kristu — lasem lásky!

Vrhejte toto „laso“ všemi směry — laskavým slovem, pomocným přispěním, misijní návštěvou, dopisem, biblickou hodinou, spisem nebo knihou! Kristus chce vás — své následovníky — vychovat v nositele světla a štěstí, v „rybáře lidí“.

V evangeliu čteme, že uzdravený člověk šel v zápětí po svém uzdravení mezi sousedy a přátele a vyprávěl jim o tom, co dobrého mu prokázal Ježíš. Tím, tento prostý člověk, zatáhl síť kolem svých bližních a přiblížil jim Ježíšovo světlo.

Dnes, v jedenácté hodině dějin světa, vyhledává Ježíš tím usilovněji ty, kteří by seznámili své bližní s jeho láskou a ukázali jim cestu do bezpečí. Počítá, že se mu dáme nalézt i v tom. Vyjděme mu proto — ochotně a upřímně — vstříc, a on nás naučí tomu nejhodnotnějšímu ze všech umění.

20. září 1947 — I bohatým je nezištná láska vzácnou.

„Při vši své práci pro chudé měli bychom také pamatovat na bohaté, jejichž duše jsou v Božích očích stejně vzácné. ... Proto pracujme v lásce a Boží bázni i pro tyto lidi!“ Test. VI. 255.

Vzdor našemu všestrannému úsilí, bylo pro ně dosud málo vykonáno. Slovo „bázeň“ objasňuje důvod; báli jsme se jejich bohatství. Potřebujeme si však uvědomit, že i zámožní lidé mají stejné city a touhy jako ostatní. Při myšlence na ně, měli bychom si uvědomit, že každému jednotlivci je vzácným projev

upřímné a nezištné lásky. Vycítí-li lidé, že milujeme je, a ne jejich peníze, odpoví nám též láskou.

Znal jsem květináře, který v letní době přinášel do kanceláří význačných osobností kytice svěžích květů, aniž by za ně přijal nějakou odměnu nebo aby tak činil z nějakého sobeckého důvodu. — A mnozí z těchto lidí potom nelitovali ani dalekou cestu do zahrady za městem, aby navštívili tohoto prostého člověka uprostřed jeho květin. — Měli ho rádi, poněvadž jim dovedl dát vhodně najevo svoji úctu a lásku.

27. září — Co se žádá od šafáře? 1. Kor. 4, 2.

Šafáři jsou svěřeny důležité a čestné úkoly. Křesťanu je však svěřen úkol neporovnatelně vyšší; — má oznámit lidem to co ví o Bohu a o jeho poselství k světu. Jeho věrnost je posuzována podle jeho celkového života. Překonává-li vítězně a bez velkých otřesů všechny zkoušky, těžkosti a pokusy, lze o něm říci, že „byl shledán věrným“.

Katastrofa amerického loďstva u Pearl Harbouru jest dobrým poučením o tom, co způsobuje „nestálá věrnost“. Strážci státních zájmů v hodině krise selhali, a mohla jim být vytknuta přímo nedbalost ve službě.

Neměla by však být i nám, co křesťanům, vytknuta určitá nepozornost a liknavost v tom, že neukazujeme na cestu zachrany a nevarujeme plnou měrou ty, kteří jdou vstříc záhubě! Jak často se zabýváme sobeckými plány a záležitostmi, místo, abychom byli věrnými šafáři, kteří plní přání svého Mistral! Vzchopme se proto, a zastaňme svědomitě a věrně svoji úlohu!

Země jest zralá ke žni...

Boží lid stojí v přítomných poválečných dobách před vážnými úkoly. Čas zbývající do žně, je již velmi krátký. Pro církve nadešla hodina soudu, a nyní se teprve ukáže, kdo je opravdovým Božím služebníkem. Věrní jsou nyní podrobováni té největší zkoušce neboť jest jim svěřen úkol, jaký nebyl dán věřícím žádné z předchozích generací: Dokončit Boží dílo v moci Kristově! Proto musí Duch Boží spočinout na každém, dílu cele oddaném jedinci.

Boží požadavky.

„Spojí-li se božská moc s lidským úsilím, bude se dílo šířit jako požár. Bůh použije prostředků, původu lidem dosud naprosto neznámého: Andělé budou vykonávat dílo, jež bylo uloženo lidem, kteří je však zanedbali — přezíráním Božích rozkazů.“ E. G. W. R. a. H., 15. 12. 1885.

„Boží výzva!“ Přemýšleli jste již někdy o tom? Církev si má být dobře vědoma Božích požadavků. „Bude-li přesvědčena o tom, jaké dílo musí být ve světě vykonáno, bude myslet s největší úzkostí na ty, kteří Boha ještě neznají, a kteří ve své neznalosti duchovních pravd nemohou pochopit ani pravdy pro přítomnou dobu. Odřikání a obět se musí spřádat se zkušenostmi. Vytrvalost v modlitbě má obzvlášť velikou důležitost, neboť přímo určuje míru požehnání v dalších dnech našeho života. Nesmíme nikdy opomenout, zdůraznit druhým, že nestačí jenom vytrvalost v nějaké prosbě, nýbrž, že musí být také jednoho ducha s Boží pravdou, a že je nutno: „Modlitbu přímo procítovat a prožívat, aby nás Bůh mohl vyslyšet“. E. G. W.

Nesmíme se vyhýbat zodpovědnosti, kterou na nás vložil, a musíme se naopak snažit, abychom dílo všestranně podpořili, jak svými modlitbami tak i svými prostředky a úsilím o rozšíření spisů o přítomné pravdě. Naše svědomí bude přímo vyvíjet tíhu zodpovědnosti za ztracené, a povede nás k tomu, abychom se snažili, získat muže a ženy pro toto překrásné poslání. Tuto práci nemůže nikdo vykonat za nás, poněvadž jest určena každému jednotlivému učedníku Kristovu. „Slouží-li mi kdo, následujz mne!“ (Jan 12, 26). Přebývá-li Kristus v našem nitru, a snažíme-li se zachránit ztracené, budeme s ním spojeni tak úzce jako prvotní křesťané, a mnoho duší se dá na cestu spásy.

Reforma osobní práce pro duše.

Něsti Kristův kříž znamená, podstupovat také úsilí a třeba i utrpení, aby naši bližní byli zachráněni. Někteří z nás se vyhýbali cestě sebezapření a utrpení tak pečlivě, že pak ani nezakusili, že Ježíšův kříž zároveň znamená — i osobní radost a zadostiučinění z práce pro duše!

Tato činnost musí být mezi námi neustále obnovována a osvěžována novými podněty. Boží dílo bylo v mnohém zaned-

báváno. Máme-li však plně vystihnouti, co velikého a krásného pro nás znamená Kristův kříž, musí mezi námi nastat tato reformace úsilí i metod!

Když učedníci přijali dar Ducha svatého, byli vedeni za ztracenými ovce. Nesetkávali se s nimi jenom na veřejných místech, nybrž šli za nimi, aby jim osobně sdělili radostné poselství. Podobně si bude i dnes počínat každý opravdový učedník Ježíšův, neboť si je vědom své osobní zodpovědnosti k Bohu i k lidem.

Přímá práce s lidmi bývá s oblibou přenechávána kazatelům a evangelistům. Bůh je však nepovolal k tomu, aby sejmuli tuto odpovědnost s ostatních příslušníků církve. Jejich hlavním posláním je, stát v čele, a vést všechny ostatní k misijní práci. Mají vzdělat lid, jemuž by nebyla zatěžko žádná oběť pro zachránění druhých. Necítí-li se svět silněji přitahován církví a poselstvím, jest to jediné proto, že si vymíňuje podobně jako Tomáš: „Neuvidím-li... vůbec neuvěřím.“ Lidé od nás očekávají, že jim podáme důkaz o tom, že nám na jejich spasení opravdu záleží! Přesvědčí-li se o tom, budou mnozí z nich ochotni pravdě uvěřit.

Posvěcená a obnovená církev.

Svět má poznat zvláštní vliv Bohu cele oddané církve, která účinně a obětavě působí pro záchranu duší. V takové církvi nebude žádných vahavých věřících, neboť na nich spočine nedolatelný vliv Ducha. Nadešel čas, aby byla provedena rozsáhlá a hluboká obnova. Neměl by být ztracen ani okamžik, neboť jsou i oprávněné obavy, že dveře, které Bůh tak zvláštním způsobem a za tak jedinečných okolností otevřel, mohou být již záhy zavřeny!

Nemůžeme nadále odvracet svůj sluch od Boží výzvy: „Jdouce po všem světě, kaďte evangelium všemu stvoření!“, zadíváme-li se pozorně na to množství lidí kolem nás, a porovnáme-li je s onim malým zástupem, který již přijal poselství o Kristově příchodu! Zdaž nemáme i my pro ně mnohé podstoupit, jako to činil Kristus? Je živou a samozřejmou skutečností, že všude, kde se projevuje křesťanství ve své čistotě a ve své obnovující a osvobozující moci, je vždy střediskem myšlenek Božího lidu ona příkladná oběť Golgaty a její význam pro lidstvo. Ano, bratři a sestry, tak tomu je nade vši pochybnost a žijte proto dle velikého příkladu, který vám byl dán.

Pomyslete jen na ty muže a ženy, kteří jsou ke všemu, co se týká Krista, lhostejní, hlouzí a neteční. Pomyslete na ty, kteří jsou osamoceni a dosud nevědí, co velkého pro ně znamená Ježíš! Není v této myšlence něco zarmocujícího a nenabádá vás silný vnitřní hlas k tomu, aby bylo již podniknuto něco, co by okolnosti i vyhlídky našich bližních ze základu zlepšilo? Jejich vyčerpaný život musí být prosvětlen neskrývaným poznáním Krista, aby konečně našli klid a pokoj! U Jakuba (5, 20) jest zaznamenáno: „Vězte, že ten, kdo obrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů.“ Proto, stejně jako Kristus, musíme i my soustředit své myšlenky a svůj zájem přímo na jednotlivé lidi! Jsme buď pokrytci, kteří o záchraně duší jenom mluví, nebo následujeme Mistrův příklad a soustřeďujeme se jako on k dílu záchrany. — Poněvadž jsme obklopeni tolika drahými lidmi, kteří nejsou věřící, musíme od sebe odmrštit veškerou lhostejnost. Bojujme proti hříchu a obětujme tělo i ducha pro ty, kteří nemají onu šťastnou a drahocennou naději, jakou smíme mít! Vzchopme se každý jednotlivě; a v celé církvi nastane obnova, která přispěje k dovršení díla! Ani ve všednosti dnů neztraťme nikdy se zřetele tento konečný cíl!

Každý obrácený křesťan zpravidla cítí, že přes všechnu svoji slabost, váhavost i obavy je neodolatelně veden k tomu, aby Kristu živě a přesvědčeně sloužil. Pohodlí a záliba v nečinnosti záhy u něho přestanou. Je-li opravdový, bude čím dále tím rozhodněji ochoten zřici se všeho, co by podlamovalo jeho účinný vliv k záchraně bližních.

Jsme-li opravdu živým obrazem Kristova učení, bude náš zrak pronikat mlhami všech dočasných cílů k věčnému cíli, který Bůh vytkl nám i našim bližním, a cele se oddáme věci Boží. Ještě nikdy nebyl tak příhodný čas! Ještě nikdy nebyla osobní účast a spolupráce všech Božích synů a dcer tak nutná a důležitá jako nyní! Odložme již proto všechnu lhostejnost, pohodlnost a nehotovost, a věrně pracujme na Boží vinici! Staňme se opět bedlivými a odhodlanými učedníky, kteří cele náleží Kristu, a kteří i jiné vedou k němu!

(L. K. Dickson, místopředseda severoamerické divise.)

Z k u š e n o s t i :

Od vánočních koled k písním sionským.

Zajímavé postřehy nám vyprávěla jedna z našich sester, která pracuje v jednom známém venkovském sanatoriu.

Její sestra, která je tam rovněž zaměstnána, shromažďuje kolem sebe skupinku dětí mezi deseti až čtrnácti lety, a improvizuje s nimi jakousi biblickou školu. Probírají pravidelně úkolky, učí se nazpaměť jednotlivé verše, a vždy se velmi těší na „hodinu náboženství“.

Jak je zvykem, bývají o vánocích na jednotlivých odděleních ústavů vystrojovány stromky, a pacienti, hlavně děti zpívají o Štědrém večeru vánoční písně a koledy a přednášejí básně. Přirozeně, vyskytuje se v těchto projevech mnohé, co rozdrobuje ten závažný a vyvýšený Ježíšův význam pro lidstvo, v pouhé rozcítlivělé opěvování „děťátka v jesličkách“.

Naši sestru bolelo, že lidem je dosud tak málo známa pravá přítomná skutečnost o Ježíši, a proto se předloni před vánoci rozhodla, že nacvičí s dětmi píseň: „Až Pán Ježíš Král všech králů v slávě zjeví se“; a naučila je také několika básním. — Na Štědrý den měla všechna oddělení ústavů připravený program, a měla jej i naše sestra ošetřovatelka. Když nadešel večer, procházel pan primář se suitou pánů lékařů a vrchních sester místnosti svého ústavu, a všude vyposlechl pár slov básně, nebo pár akordů koledy, popřál pacientům krásné vánoce, a pospíchal zase k další skupince, od oddělení k oddělení. Jaká čest a radost to byla pro naši sestru, když mezi jejími svěřenci vyposlechl celý nacvičený pořad, který byl v základě tak rozdílný od ostatních! Celá skupina pánů a dam byla udivena jedinečností toho co slyšela, a pan primář se tázal, kdo to vše s dětmi nacvičil. Sestra mu přirozeně pověděla, kdo. Povzbuzena tímto úspěchem odhodlala se nacvičit něco i pro vánoce v roce 1946.

Rozhodla se uvést ještě píseň „Kristus jako Král se vrátí!“ Na výslovnou žádost předvedla své představené ještě před večerem celý program, básně i obě písně. Nová píseň ji velmi zaujala, a svůj dojem vyjádřila slovy: „Nějaká zvláštní píseň! To jste je, vy sestro, naučila?“ — „Ano!“ — „To je velmi hezké!“

To bylo neočekávané povzbuzení, a naše mladá ošetřovatelka dychtivě očekávala večerní vzácnou návštěvu. — Děti tentokrát zazpívaly obě písně, a celá společnost se zdržela na jejich oddělení déle než jinde, přesto, že většinou každý spěchal, aby mohl jít ke své rodině. Dodatečně musela naše sestra ještě říci, odkud „tak krásné písně“ má. V odpověď předložila panu primáři knihu našich písní. Pak společnost, s milým dojmem v srdci, opustila tuto skupinu obšťastněných mladíčkových pacientů a ještě šťastnější jejich ošetřovatelky.

Byl to krásný důkaz, jak živě dovedou naše Sionské písně zapůsobit na naše bližní, a jak i uprostřed starých tradic kolem betlémského dítěte, zpřítomňují nový pohled na Ježíše — který brzo přijde jako Pán pánů a Král králů.

* * *

Bible přináší radost nám i našim bližním.

Navštívujeme-li své bližní v upřímné snaze, aby poznali drahocennou Boží pravdu, lze s nimi prožít mnohou krásnou chvíli. — Na hlavní vánoční svátek dopoledne jsme přišly do jedné rodiny v P. Všichni její členové, až na pani, která cosi kutila u plotny, stáli právě u vánočního stromku. Když jsme vstoupily, obrátila se jejich pozornost k nám, a pán domu se nás přívětivě a žertovně otázel: „Nesete nám ještě nějaký dárek?“ — Jak krásný to byl úvod k předložení toho „daru“, který jsme jim přinášeli! Sotva jsme se však zmínili o bibli, veselý otec rodiny zvažněl a podotkl: „Bibli?! Ó, tu já znám. Ta mně zachránila život. Nebýt ji, tak bych tu dnes nebyl!“ — Dovolila jsem si otázku: „Nebyl jste snad v koncentračním táboře?“ — „Ano,“ přisvědčil, „byl jsem; a věřte, je to opravdu zvláštní, a bylo to jistě Božím řízením, že se bible přes všechna omezení dostala i do tohoto krutého prostředí. Putovala z ruky do ruky; četli jsme v ní velmi často. Držela nás a dodávala nám sílu, útěchu i naději.“ — Po tomto vyznání jsem se přirozeně otázala: „A máte bibli i nyní?“ — „Ano, moje první cesta vedla za ní.“ — „A čtete ji dosud?“ — „Abych se vám přiznal, zanedbal jsem ji trochu, ale jakmile teď nastoupím nové místo, budu ji zase číst.“

O několik chvil později, bylo to již po poledni, jsme přišly do jiné rodiny. Bylo tam i několik mladých žen, které přišly

na besedu. Zprvu jsem mluvila ke všechněm, abych jim objasnila účel naší návštěvy. Když jsem se však zmínila o tom, že Bůh chce obnovit náš život, a že pro Kristovu zásluhu chce zavrhnout všechny naše hříchy a pochybení do naprostého zapomenutí, upoutala moji pozornost nemocná paní, která ležela stranou na posteli. Její oči byly dojetím zaroseny; projevovala živý zájem o moje vyprávění a navázala se mnou hovor. Nakonec jsem přistoupila k jejímu lůžku a věnovala jsem se předně jí. Vyprávěla jsem o bibli a o všem, co Bůh pro nás učinil, a co připravil každému, kdo mu cele uvěří. Její život musil být stížen jistě nějakou tragedií, neboť projevovala při slovu „hřích“ zvláštní pohnutí; a tiskla mi vděčně ruku, když jsem mluvila o jeho zahlazení a o novém osvobozeném a čistém životě, kterým můžeme již nyní žít.

Ostatní příslušníci rodiny i hosté více méně sledovali moji poměrně hlasitou rozmluvu s nemocnou paní, takže jsem se nakonec osmělila a poprosila jsem je, zda by se mohli se mnou ztížit k modlitbě. Svolili. Z mých procítěných slov potom vyčetili ten zvláštní prostý a důvěrný poměr k Bohu i Boží vyvýšenost. Byla to pro mne krásná příležitost, neboť jsem potom mohla pod dojmem této chvíle povědět všem i těmto poměrně mladým lidem, kteří zprvu dávali najevo jakousi netečnost, několik opravdových a povzbudivých slov. Radila jsem jim také, aby si vážili Boží pravdy a počítali s Ježíšem ve svém životě.

Z jejich pozornosti jsem poznala, že i dnešní mladí lidé dovedou mít pochopení pro význam a závažnost bible. Važme si již toho, když nás vyslechnou s vážnou pozorností! Víme, že naše slova nebudou ztracena. Působí také zvláštním dojmem, a zejména na mladé lidi, když jim mladý člověk nadšeně a z přesvědčení mluví o nejvyšších věcech života.

Naše radost z těchto chvil však měla být ještě větší. I syn této nemocné paní byl za války vězněn a též se setkal za zvláštních okolností s bibli. Poněvadž jeho matka měla tak vřelý zájem o věc, ihned ji bibli koupil. A nakonec jsme se dohodovali, že obě tyto zmíněné rodiny a rovněž i jedna další, kde jsme byli též vřelě přijati, jsou úzce spřízněny s rodinou horlivých přátel, které již po několik měsíců zasvěcujeme do poznání bible — ve svém domově v L. — Ano tak Bůh vedl naše i jejich cesty — svým zvláštním způsobem. (—smb—)

Boží zvláštní lid.

Neseme znamení Boží.

„Elder John D. Haynes vyhledával v armádních táborech americké armády vojáky-adventisty sedmého dne. Často se vracel domů, vyčerpán a unaven, až pozdě v noci. Ale jistě byl zase v jeho seznamu některý další voják, kterého našel. Jednou se odebral na velitelství tábora a prosil seržanta o pomoc při hledání Mr. Griffina. Bylo tam však několik vojáků stejného jména. Seržant usilovně pátral ale nakonec se již vzdával vsí naděje, že by mohl naléztí toho pravého. V tom br. Haynes poznamenal pro bližší vysvětlení: „Můj voják je adventista sedmého dne, a obvykle chodívá do modlitebny v . . .“

„Oh, ano, to je ten sobotní člověk! Přirozeně, toho zde každý zná!“ Pak Mr. Griffina našli již v několika minutách, a potěšili ho zprávou o milé návštěvě.“ Rev. a. Herald, 10. 5. 1945.

Mohlo to trvat celé hodiny, nežli by byli našli Mr. Griffina; kdežto „sobotního vojína“ našli velmi snadno. Divíte se proč? V Ez. 20, 20 se nám praví, že sobota je znamením, podle kterého se Bůh přiznává ke svému lidu.

Zjevení 14, 12 nám dále zjevuje, že lid, který je připravován trojandělským poselstvím pro druhý Kristův příchod, je lidem trpělivým a že zachovává Boží přikázání a má víru Ježíšovu. Petr je nazývá lidem zvláštním. (1. Petr. 2, 9). Tito lidé se nápadně liší svou mírností a svým klidem od popudlivých a netrpělivých lidí světa, kteří se nesklánějí před Bohem, nerespektují jeho autoritu a nesnaží se proto ani o to, aby zachovávali jeho den. Job byl dobrým adventistou sedmého dne, a jeho přátelé se také na něho dívali jako na — zvláštního člověka. Ale povšimněme si následujícího: Při Jobovi bylo ještě něco více, než jenom Boží znamení. Sám satan musel shledat, že kolem Joba byla i zvláštní hradba (Job 1, 10), která mu zabraňovala učiniti Jobovi víc, nežli to, co Bůh dovolil. Co myslíte, že bylo tímto ohrazením? Víme co; čtème jen Žalm 34, 8: „Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich.“ Jak slavná myšlenka! — Boží přikázání a Ježíšovo učení, která nás tak přirozeně odlišují od ostatních lidí, jsou i pro nás spojena se zaslíbením, že i my budeme podobně zabezpečeni.

* * *

Jak předivně Pán vedel ...

V našem časopise Pacific Union Recorder, 26. 12. 1945, jsem našel jiný krásný příběh. Mladý muž, bratr Merkle Ball, učitel sobotní školy v Tennessee, byl jako majitel zkušební farmy jmenován za člena státní zemědělské rady. Schůze této rady byly stanoveny na sobotu. Bratr oznámil, že se těchto schůzí nemůže zúčastnit, a prosil, aby pravidelný termín schůzi byl určen na pátek. Když předseda rady zahájil schůzi, přednesl jako první číslo jednání žádost bratra Bella a zároveň ho vyzval, aby odůvodnil svoje stanovisko, které mu nedovolovalo přítomnost v sobotu, a které tím působilo nesnáž ostatním členům rady.

Bratr citoval na svoji obhajobu několik textů o sobotě a upozoroval při tom, že jeden z účastníků zasedání, který byl členem kongresu Spojených států, si činil poznámky. Po schůzi přišel tento muž k br. Bellovi a žádal ho o několik bližších vysvětlení. Bylo na to málo času, ale nežli se rozešli, podařilo se bratrovi nabídnouti mu knihu „Naše doba a její význam“.

Člen kongresu byl knihou vážně zaujat. Za nějaký čas, když byl na zasedání kongresu ve Washingtonu D. C., našla jeho paní a snacha tuto knihu v jeho stole a četly v ní. Po návratu domů oznámil nenadále své ženě, že se rozhodl stát se adventistou sedmého dne. Navštívil totiž současně naše ústředí ve Washingtoně. Jakým překvapením pro něho bylo, když jeho manželka nedala najevo nijakou nelibost, a když se mu dokonce přiznala, že spolu se snachou četly jeho knihu, a že si také přeji poznat pravdu.

Okamžitě sedl ke stroji a společně oznámili tuto novinu svému synovi, který byl právě služebně v Japonsku. V nejkratší možné lhůtě došla synova odpověď. — Syn psal: „Milá matinko a tatínku! Jsem nejšťastnějším člověkem na zemi, když vidím, že jste přijali tu nejpodivuhodnější pravdu světa. Já sám jsem — byl pokřtěn již 11. srpna v tokijské zátoce. Báť jsem se podati vám o tom zprávu; v domnění, že byste mně byli nedovolili vrátit se domů, zejména ne tatínek. — A tak jsem se jenom dnem i nocí modlil, aby někdo přinesl tuto pravdu i Vám; — a nyní vidím, že až přijdu domů budeme moci všichni společně ctít Pána v pravdě — respektováním toho dne, který si pro sebe vyhradil.“

Pouhá snaha o zachování věrnosti, dnu, který ustanovil Pán

a ne člověk; — a považte, kolik lidí tím bylo tak neobvykle obšťastněno! Neosvědčila se sobota i zde, jako den zvláštní, jako den, který je znamením mezi Bohem a lidmi, i dnem spásné záchrany?!

Zjistil jsem, že lid, který věrně zachovává sobotu i víru Ježíšovu je tím nejzabezpečenějším a nejšťastnějším lidem na světě.

* * *

Náše „proč?!“ nezůstanou bez odpovědi!

Slyšeli jste příběh seržanta Desmonda T. Dosse?

Byl věrný v zachovávaní soboty, a Bůh si ho „ohradil“.

I v následujícím příběhu je nám vylíčena podobná nádherná zkušenost. Vyprávěl mi ji Elder Georq Hamilton, když se vrátil z Indie domů, na dovolenou.

Během jeho činnosti v Bombaji navštěvoval naši modlitebnu jeden odborný strojník — svářeč kovů, jmenoval se Mr Soan. Přijal pravdu o Ježíši i sobotu, a byl pokřtěn. Potom se odebral ke svému zaměstnavateli, který byl majitelem jedné z největších dílen v městě, a prosil ho o volné soboty. Zaměstnavatel nechtěl o této věci ani slyšet, a našeho bratra okamžitě propustil. Bratr Soans bloudil celé dny ulicemi a hledal práci. Je přirozené, že se mu vkrádala domněnka, že Bůh na něho zapomněl. Následujícího týdne přistála v bombajských dokách muniční loď, aby vyložila náklad, sestávající zejména z bomb, balíků hedvábí a zlata v tyčích. Když kuliové vykládali první část nákladu, zapadl asi oharek cigarety, některým z nich odhozený, mezi balíky hedvábí a jeden z nich počal od něj doutnat. Po vyložení části nákladů bylo lodní skladiště uzavřeno, aniž kdo upozoroval nebezpečí. Za několik dní bylo skladiště znovu otevřeno, aby mohlo být pokračováno ve vykládání materiálu. Sotva však byly uvolněny lodní poklopy, vyvalil se z nitra lodi hustý dým, a čerstvý vzduch rozpoutal v tom okamžiku skryté a rozsáhlé doutnání v požár. — V zápětí hadice chrlyly sedm proudů vody do nitra lodního skladiště. Žel, nemohly však již zdolat rozpoutaný živel. — Něco však muselo být podniknuto, neboť plameny postupovaly k prostorám, kde byl náklad bomb. Bylo nebezpečí, že loď bude explodovat uvnitř doků. Správa přístavu telefonovala ihned do kanceláře již zmíněné strojírně, a žádala, aby byli do přístavu okamžitě

vyslání čtyři zruční svářeči, kteří by vyřezali otvory do boku lodi těsně nad hladinou, aby mohla být snadno potopena a tak zabráněno explozi. Svářeči se dostavili a dali se do práce. — 15. dubna 1944 nastala hrozná exploze. Loď o desetitisících tun byla z vody přímo vyhozena na rampy doků. Balíky hedvábí, zlaté pruty a střeptiny bomb padaly až do města, a stovky lidí přišly při tom o život.

Bratr Soans procházel i onoho dne ulicemi města a hledal práci. Slyšel o nějakém zvláštním ruchu v přístavu, a poté zaslechl i onen hrozivý výbuch. Běžel tam, aby se přesvědčil, co se stalo. Uviděl obraz zkázy, a doslechl se i o práci svých kolegů a o jejich osudu. — —

Dojem, který na něho tato zpráva učinila, byl otřásající. Okamžitě si jasně uvědomil „proč“ byl propuštěn z práce — —

Nezdá se vám, že byla kolem něho jistá hradba? A nezdá se vám, že to mělo úzkou spojitost s jeho věrností?

* * *

Jihoamerická divise.

(Pokračování z čísla 2.)

V roce 1909 byla postavena v blízkosti školy budova, jež měla sloužit jako ozdravovna. O rok později připojil se k lékařskému personálu Dr. G. B. Replogle a zároveň byla otevřena škola k výcviku opatrovníků a ošetřovatelek nemocných. Třebaže toto sanatorium bylo položeno na venkově a značně vzdáleno nejbližšího města a v povážlivé vzdálenosti od dráhy rozvíjelo se dobře. Obzvláště v počátcích rozvoje tohoto ústavu mohli jeho příslušníci podnikati větší evangelisační tažení v jeho okolí. V jednom místě prožili radostné chvíle, když mohli založiti sbor o 32 členech.

Když byla psána tato zpráva, obdrželi jsme sdělení, že byly rezervovány peněžní prostředky pro stavbu velkého moderního sanatoria v Buenos Aires nebo v jeho okolí.

Nakladatelská činnost.

Zmínili jsme se již, že našimi prvními misionáři v Argentině byli tři kolportéři. Zprvu jim byly zasilány knihy a spisy, které

potřebovali k rozšiřování, z našich nakladatelství ve Spojených státech. V červenci 1897 však začli misijní pracovníci v Buenos Aires vydávati malý časopis, nazvaný „El Faro“. Za nějaký čas potom vyšel časopis stejného druhu v Chile. Později bylo usneseno, aby oba časopisy byly spojeny pod jménem „Las Señales de los Tiempos“, abychom měli větší a působivější list. Později změnil své jméno ještě jednou na „El Atalaya“ (Strážce). Dnes jest tento list, který se časem přeměnil na ilustrovaný magazin, a je veden redaktorem br. Marcelem Fayardem, jedním z původních žáků školy v Glandu, velmi rozšířen ve všech republikách Jižní Ameriky, ve kterých se mluví španělsky a i v ostatních částech světa.

V roce 1905 obsadila „Casa editora sud-americana“ svou vlastní budovu, která byla zřízena ve Floridě, jednom z předměstí města Buenos Aires. Vybaveno úplným zařízením rozvinulo se tamější nakladatelství v jedno z našich největších na světě. Neustálý proud knih, traktátů a časopisů se rozlévá z jeho tiskařských lisů, aby ve všech španělských zemích „kontinentu příležitosti“ mohlo býti rozseto símě pravdy, a zasáhlo všechny muže a ženy, kteří hledají Boha, a chtějí býti zachráněni. Jedině věčnost zjeví, jaký mocný vliv vyšel z tohoto nakladatelství a jeho výtisků.

Uruguay.

Z Argentiny překročilo poselství zátoku La Plata a proniklo do Uruguaye. Bratr A. B. Stauffer, jeden ze tří kolportérů, kteří v roce 1891 přišli do Jižní Ameriky, prodal as o dvě léta později naše knihy v „Colonia Suiza“, která se skládala ze Švýcarů německého původu, z nichž mnozí projevovali živý zájem o jejich obsah. Poté bratr F. H. Westphal se odebral do těchto míst a uspořádal celou řadu přednášek, jejich výsledkem bylo založení sboru. Roku 1906 byla Uruguay zorganizována jako misie, a John Mc. Carthy byl jejím vedoucím. Za pět let potom začal F. L. Perry, který potom byl předsedou misie se sídlem v Montevideu s přednáškami v tomto městě, a tak byl vyvolán v život sbor, který se stal od té doby, jedním z největších v Jižní Americe. Není tomu dlouho, co zasvětil novou, prostornou a krásnou modlitebnu, která slouží ke cti a ku požehnání tohoto pole. Koncem roku 1942 čítala uruguayská misie 13 sborů s úhrnným počtem 1156 členů.

Paraguay.

Paraguay, země temna a pověr, jest jednou z nejméně úspěšných oblastí latinské Ameriky. Bratr E. W. Snyder a jeho paní se tam odebrali v roce 1898, potom tam pracoval s našimi spisy kolportér a zanechal v hlavním městě Asuncionu několik duší, které žily v pravdě poselství. V prvních dnech byl jeden z našich kolportérů zadržen dvěma četníky, kteří mu odebrali jeho bible. Tato kniha zapůsobila hlubokým dojmem na úředníky policejní stanice, takže jeden z nich se se svojí paní rozhodl pro pravdu a byli spolu pokřtěni. Později se k této malé skupince připojil další policejní úředník, a ještě někteří další lidé se zajímali o pravdu. Tak dílo zapustilo pevné kořeny v této malé republice, třebaže bylo udržováno jenom velmi malým počtem pracovníků. Nemáme po ruce zprávu, jež by udávala přesný počet členů v zemi, ale Alto Parana, nebo-li Severní misie, jak jest nyní nazývána misie, která v sobě uzavírá severní provincie Argentiny spolu s Paraguayí, měla koncem roku 1942 již 1230 členů.

(Pokračování příště.)

A. V. Olson.

Rozšiřování biblí.

Britická a zahraniční biblická společnost vydává každým rokem malou knížku, v níž podává zprávu o zkušenostech ze své práce, o dosažených výsledcích, o překonaných překážkách a p. za uplynulých dvanáct měsíců. Knížečka obyčejně končí také několika údaji o dalších plánech této společnosti.

Nedávno mi zdejší zástupce této společnosti předal zprávu z roku 1945. Četl jsem ji s nejživějším zájmem, a její studium bylo pro mě pramenem velikého povzbuzení.

Brožura nese titul: „For our times“ („Pro naši dobu“); znamená to tedy zdůraznění, že Písmo nevyšlo nějak z módy, a že obsahuje poselství, které patří právě naší dnešní generaci. Není to, ve zcela zvláštním smyslu, i naše stanovisko? — Bible nezastarala a nenáleží minulosti, nýbrž představuje dnes knihu, o které je možno prohlásit, že je aktuálnější, než kdy dříve. Svět ji nutně potřebuje. Lidstvo jest nemocno, a jediný lék, který je může uzdravit, jest dán v Ježíši Kristu, který nám zjevil Boha. „V ní kom jiném není spásy“. Není jiného jména pod nebem daného lidem, v kterém bychom měli být spaseni. (Sk. 4, 12).

Rozběsněné nepřítelství, válkou rozpoutané, ustalo v roce 1945. Národy byly v té době vystaveny tvrdé zkoušce. Potvrdilo se v plné míře, že bible je pro mnohého člověka užitečnou a nepostradatelnou posilou zmužilosti a chuti k životu, i ve světovém konfliktu, jako byl tento. Není jisté žádných pochyb o tom, že tisíce mužů a žen čerpaly v letech 1939 až 1945 morální sílu z Božího slova, která je zachovávala, a která jim umožnila, aby zůstali vzpřímení a nepodlomení i uprostřed tak prudké bouře.

Nyní když boj ustal, stojí lidstvo před novou obrovskou úlohou. Válka způsobila téměř po celém světě hluboké rány a hrozně věčné škody. Byly zničeny materiální i duchovní hodnoty nesmírné ceny. Nyní se jedná o vyléčení, nápravu a o znovuvýstavbu. Ti, kteří se domnívají, že se při této činnosti budou moci obejít bez bible a jejích rad, utrpí nevyhnutelně ty nejtěžší porážky, neboť staví svůj dům na písku.

V dnešní době jest zvláště nutno budovat na zásadách, které jsou plně opodstatněny Božím slovem. Proto jest třeba, aby se lidé s tímto Slovem důkladně seznámili. Bible musí být rozšiřována ještě intensivněji, a musí ještě proniknouti i do míst, kde se doposud řídce vyskytuje, a zejména tam, kde není ještě vůbec známa. Umožněním tohoto díla, může mír přinést vítězství, která budou daleko trvalejší, nežli vítězství válečná.

Svět prožil i po uzavření příměří četná zklamání. Válka nervů trvá i nadále. Miliony lidí jsou bičovány strachem a obavami z toho, co přinese zítřek. V této situaci jedině Kniha knih sama je s to odstranit tento nepokoj i nejistotu a povzbudit naději lidských srdcí.

Brožura biblické společnosti zdůrazňuje tuto myšlenku výslovně, a praví, že Boží slovo každému jednotlivci umožňuje zvládnout temnou budoucnost, která před světem vyvstává. Opravdový křesťan nalezne mnoho příčin k oprávněné důvěře v Boží slovo a jím i k naději. Nemůže proto nikdy zaujímat postoj, který má sklon k zoufalství. Ve skutečnosti každý člověk, který zná bibli, ví z niterného přesvědčení, že zoufalé jednání jest naprosto nevěrecké a protibiblické. Víra, naděje a láska mají být harmonicky zladěny; avšak zatím, co se vzdává velká úcta a pozornost víře a lásce, nesmí být ani naděje odsunována do pozadí. Bible totiž je, vzdor svému vážnému a realistickému tónu, knihou nanejvýš nadějnou, a její poselství jest v přítomné situaci přímou výzvou k ž i v ě n a d ě j i.

Jen biblické poselství dovoluje čelití důsledkům poválečné

doby. V oase Mara našli Izraelité hořkou vodu; a i dnes hlad, zklamané naděje, úzkost a mnoho jiných věcí představuje takové hořké vody, které mohou býti zmírněny jedině stykem s Písmem svatým. Zpráva bilické společnosti se dále zmiňuje i o rozličných jazycích, ve kterých byla bible během let vydána. Touha po bibli ve vlastním nářečí obyvatelů Walesu vedla v roce 1804 k založení nynější velké společnosti. V prvních třinácti letech svého trvání byla společnost zodpovědna za překlady v 27 různých řečech. Pět z nich pocházelo ze samotných britských ostrovů, devět z Evropy, devět z Asie, dva z Ameriky a dva z Afriky. Tak se společnost věnovala hned od začátku překladovým pracem, a až dosud si udržela prvenství v tomto směru.

Jest také záhodno zmínit se o pokrocích, které byly v dějinách společnosti na tomto poli dosaženy. Dvanáct let od svého založení vydávala nebo vypracovávala překlady ve sto různých řečech. Druhá slovká byla docilena o 47 let později, v roce 1871. Od oné doby se povážlivě zvyšovala i rychlost, se kterou byly překlady uskutečňovány. Tři set jazyků bylo dosaženo v roce 1892, čtyř set v roce 1906, pěti set v roce 1917, šesti set v roce 1928 a sedmi set v roce 1935, a od té doby byly již dosaženy tři pětiny cesty k o s m é m u s t u překladů.

Poněvadž se i jiné biblické společnosti zabývají překlady bible, jest nyní přeložena zcela nebo zčásti do více než tisíce jazyků. Knihovna biblické společnosti v Londýně podává o tom důkaz:

„V přítomné době se nalézá v naší knihovně asi 20.000 svazků, které byly vydány v 1066 jazycích.“

Brožura dále mluví o velkém nedostatku biblí v četných evropských i mimoevropských řečech. Jest to následkem zdržení, které způsobila válka, i následkem jistého Božímu slovu nepřiznivého smýšlení. Proto se nyní jedná o to, aby tyto veliké mezery byly vyplněny co nejdříve. —

Vícero kapitol zmíněného výtisku podává zprávu o zkušenostech a výsledcích, jichž bylo dosaženo při rozšiřování bible ve všech kontinentech světa. Jsou zde uvedeny i četné příklady. V Číně bylo na příklad v samotném Čunq-kinqu rozšířeno na 50.000 biblí, a bibličtí kolportéři vyprávějí, že na různých místech projevují lidé velikou touhu po vlastní bibli.

Kdesi na Blízkém východě přišel jeden vládní úředník do kanceláře Biblické společnosti velmi zmalomyslnělý, a mezi ním a zástupcem společnosti se rozvinul následující rozhovor:

„Proč jste tak zdeptán?“

„Považte, že kolem mě jsou všichni nakloněni ke klamání. Není žádné důvěry a pravdy, žádné lásky a slitování ani ochoty k službě. Zdá se mi, že jsme ztraceni a že pro nás již není žádné naděje!“

„Vyznáte se trochu v zahradnictví?“

„Ano, sám mám zahradu.“

„Máte v ní i plané stromy?“

„Ano, několik, ale přeroubávám je, a potom nesou sladké plody.“

„Zušlechťujete je větévkami jejich vlastní sorty?“

„Nel K čemu by to mělo být užitečné, použít roubů z pláňat, aby stromy nesly nadále stejně hořké plody? Beru vždy rouby ze stromů s ušlechtilými plody.“

„Dobře jste mi odpověděl. Podobně tomu je i s námi. Člověk jest v hloubi svého srdce hříšný, a vždy má sklon k činění zlého; nemůžeme lidi zušlechtit sami sebou (neboť jsme také hříšníky), nýbrž Kristem, který má moc vésti je k tichému a lepšímu životu.“

„To jste dobře vysvětlil. Kde se však mohu o Kristu poučit?“

Byl mu ihned předložen Nový zákon. Byl velmi rád, že si jej mohl koupit, a později prohlásil, že v Kristu opravdu našel radost a mír.

— — — — —

V jedné indické vesnici vyprávěl biblický kolportér o Kristově narození, a předčítal některá místa z bible. Jeden vesničan se ho tázal, ve který významný den se Syn Boží narodil. Kolportér mu objasnil, že od oné události uplynulo téměř 2000 let.

„Proč potřebovala tato zvěst tak dlouhý čas, než se dostala až k nám? Kdo skrýval po všechna ta léta tuto knihu?“, zvolal ohromený vesničan. — —

— — — — —

Vzhledem k nynějším potřebám světa a k nutnosti naplnit jej Božím slovem, dochází nyní ke stále užší spolupráci mezi různými biblickými společnostmi. Dnes nadešel příznivý okamžik pro rozšíření bible! Nelze ztrácet ani chvilku času. Všichni musí mít účast na této ušlechtilé úloze. Adventní lid by měl být v čele tohoto hnutí, které má opatřiti každého světoobčana

„chlebem života“. Takovým způsobem nejúčinněji přispějeme k podpoře Božího království na zemi — k podpoře díla, které se opírá o Pravdu a o Skálu věků. Co na ní bude založeno, ob-
stojí až do věčnosti. R. Gerber.

Moderní věda a Kniha knih.

(Výtah z článků R. F. Correia.)

(R. a. H., 17. 4. 1947, 16/9.)

Dnes žijeme ve světě vědy a využíváme všestranně její vy-
moženosti. Moderní pokroky a objevy hluboce zasáhly do myš-
lení a názorů lidstva minulých dob; odhalily důkazy, které vy-
vracejí staré názory pohanských filosofů o zemi a vesmíru.

Staří Egypťané si na příklad představovali vesmír jako obrov-
skou krabici, jejíž dno tvoří naše země. Starým Peršanům i kla-
sickým Řekům byla země zase nekonečnou rovinou, a až
později někteří z nich tvrdili, že má vejčitý tvar. Indiánský
kmen Mayů měl ještě v době Kolumbové představu, že země
jest obrovským kvádrem. — Pohanské národy měly i spousty
zvláštních představ o „zavěšení“ země v prostoru. V hinduistické
kosmogonii se tvrdilo, že země spočívá na hřbetech čtyř slonů,
kteří stojí na hřbetě krunýře želvy, která při své plavbě vesmí-
rem opisuje kruh jako zlatá rybka v kruhovitém akváriu.
Někteří staří řečtí astronomové učili, že země stojí na sloupech,
jiní zase, že spočívá na bedrech mythického obra Atlanta, a
v Mexiku staří Aztékové předpokládali, že je nešena — vel-
rybou. Mnohé z těchto pohanských nauk udržely se až do po-
sledních pěti století, kdy vědci teprve začali pronikat do no-
vých polí poznání a podrobovali staré theorie přísným zkouškám.

Písmo již ve starověku jasně poukazovalo na kulovitý tvar
země. Izaiáš píše: Bůh „trůní nad kulatostí země“. (Iz. 40, 22;
Moffat, Luth.), a Šalomoun připojuje své svědectví, že Bůh
„vyměřoval okrouhlost nad propastí“. (Př. 8, 27.). Zde máme
dva jasné důkazy, že bible mluvila o oblosti země již dávno
před tím, nežli se to podařilo dokázat vědecky.

Na staletí před proslulým pádem jablka v zahradě ve Woolst-
horpu, byl v Písmě zachycen sled myšlenek, který, souběžně
s pozorováním zákona o pádu, vedl myšlení Izáka Newtona
k objevu přitažlivosti vesmírných těles. Bible totiž jasně zje-

vuje, že Bůh „roztáhl púlnoční stranu nad prázdne„ a „zavěsil zemi na ničemž“. (Job 26, 7; Žid. 1, 2. 3.).

Zde vidíme, že bible, ač nebyla psána s vědeckého hlediska, již dávno nepřimo naznačovala mnohé vědecké pravdy, které moderní věda nyní objevuje a potvrzuje. — Zvědavý Job se na příklad také tázal: „Kterými se cestami rozděluje světlo...“ (Job 38, 24.). Dnešní člověk by mu odpověděl: „Procházi-li skleněným hranolem (prismem)“. Proniká-li totiž světelný paprsek sklem nebo kapalinou, rozkládá se do duhových barev. Tento zákonitý pochod lze nejlépe pozorovat na duze samotné: Bílé sluneční světlo se ve vodních kapénkách lomí a rozkládá — v barevný svazek, zvaný spektrum. Obdobným rozložením světla rozžhavěných kovů nebo nebeských těles, může věda bezpečně určit z jakých prvků jsou složeny, neboť každý prvek má svůj určitý spektrální obrazec. Spektrální rozbor má spolehlivé výsledky, a počítá se proto do tak zvaných přesných (exaktních) věd. Moderní vědecký obor, a je tím zajímavější, že již biblický Job předpokládal jeho poznatky ve své otázce o „rozdělování“ světla.

Předmětem a cílem všeho vědeckého studia je zjištění konečné pravdy. Bible nám zřetelně zjevuje, že všechna pravda pramení z Boží moudrosti, a proto každá pravda, ve své konečné podobě, musí být úplně shodná s pravdou svého Autora — Boha-Tvůrce, a s jeho Slovem — biblií.

Bible pravdu zjevuje, věda o pravdu usiluje. — Bible nepopírá vědu, a opravdová věda se zase nesnaží popírat vznešené pravdy Písma. — Ba, z těchto poznání vyplývá, že lidská věda by měla vycházet za svými průkaznými objevy — ze základny Božího slova. Mají společný cíl, a liší se jen ve způsobech a prostředcích, kterými k němu vedou. Vědou se může zváti jedině nanejvýš vážné a prokázané poznání, a stejně i slova bible nejsou domněnkami, nýbrž rvším pramenem — Bohem lidstvu svěřených pravd. — Sám Kristus o Písmě prohlásil: „... slovo tvé pravda jest“. (Jan 17, 17.), a jediný zde na zemi mohl jako Boží Syn o sobě říci: „Já jsem ta cesta, i pravda...“ (Jan 14, 6.). Proto i zde (v Písmě) přicházíme ve styk s přesnou a bezpečnou jistotou!

Mnoho námah, nezdaru a zklamání by se ušetřilo, kdyby věda harmonicky spolupracovala s biblií, a kdyby se člověk nesnažil rozlučovat tyto dva nejvyšší prameny poznání. — —

bude opět Ježíš, avšak obklopený vši mocí a slávou. Nebylo proto divu, že někteří z nich byli v Kristově přítomnosti přímo nesví. Hrubý dav se před Ježíšem posměšně ukláněl; když však oni postoupili vpřed, aby též podobně učinili, musili rozechvěli, stísnění a oněmělí ustoupit zpět... Herodes byl přesvědčen. Poslední paprsky milostivého světla dopadaly na jeho hříchem zatvrzelé srdce. Cítil dobře, že před ním nestojí obyčejný člověk, neboť z Ježíšova lidství prozařovalo i jeho božství..." D. 731.

5. Co Pilátovo rozhodnutí napravilo? Luk. 23, 12.

Po druhé před Pilátem.

6. Co shledali oba vládcové? Co pravil Pilát na uklidnění davu? Luk. 23, 13.—16.

„Zde dal Pilát najevo svoji slabost. Přesto, že Ježíš byl nevinný, chtěl jej potrestat, aby uklidnil jeho osočovatele. Chtěl obětovati spravedlnost a zásadu, jen aby vyšel s davem v dobrem. Tím se dostal do nevýhodného postavení. Dav vycítil jeho nerozhodnost, a tím více se dožadoval smrti obžalovaného. Kdyby byl Pilát pevným hned od počátku, a odepřel odsoudit člověka na kterém neshledal žádnou vinu, byl by zlomil osudný řetěz, který ho poutal výčitkami svědomí a vědomím viny po celý jeho pozdější život.“ D. 732.

7. Kdo ještě varoval rozkolísaného Piláta? Mat. 27, 19.

Teď již neměl žádnou výmluvu ze zaslepeného jednání. Boží poselství ho varovalo před činem, ke kterému se právě chystal. V odpověď na Ježíšovu modlitbu, byla manželka Pilátova navštívena andělem, a ve snu spatřila Spasitele a rozmlouvala s ním. Nebyla ze Židů; když však patřila na Ježíše ve svém snu, nepochybovala o jeho charakteru ani o jeho poslání.“ D. 732. 733.

8. Pilát váhal; na který obyčej si vzpomněl? Mat. 27, 15. 16.

9. Pro jaký zločin byl Barabáš uvězněn? Luk. 23, 18. 19; Jan 18, 40.

„Barabáš byl v moci Římanů odsouzen k smrti. Dokonce se totiž vydával za vůdce a za Mesiáše, a tvrdil, že je povolán, aby zavedl nový řád a uvedl svět na správnou cestu. Nadto se dopustil loupeží i vraždy. Za pomoci satanských sil činil mnohé zvláštní věci, získal si v lidu příznivce, a podnítil povstání proti

římské nadvládě. Pod rouškou náboženského nadšení páchal ty nejhorší zločiny." D. 733.

10. Proč Židé vydali Ježíše soudu, a před jakou volbu je Pilát postavil? Mat. 27, 17, 18.

„Pilát se domníval, že v nich probudí smysl pro spravedlnost. Doufal, že je získá pro Ježíše vzdor odporu kněží a zákoníků." D. 733.

Vynucený rozsudek.

11. Za koho lid na návod kněží prosil? Mat. 27, 20, 21.

12. Na co se dále tázal zarmoucený vladař? Mat. 27, 22.

13. Jak se Pilát po třetí zasadil o propuštění Ježíše? Mat. 27, 23; Luk. 23, 22.

14. Čím se snažil uniknouti odpovědnosti za jeho svatou krev? Jak vyvrcholila úporná zatvrzelost lidu? Mat. 27, 24, 25.

15. Čí moci římský vladař nakonec podlehl? Luk. 23, 23, 24; Mat. 27, 26.

„Pilát raději vydal Ježíše k ukřižování, aby neohrozil své postavení. Avšak vzdor své obezřetlosti, to čeho se tolik obával, jej přece později neminulo. Byl zbaven všech poct, svržen se svého vysokého úřadu, a nedlouho po ukřižování, zraněn ve své hrdosti a zdeptán svědomím, skončil svůj život — sebevraždou. Tak všichni, kdo činí kompromis se hříchem, sklídí nakonec jenom utrpení a zkázu. Mnohé cesty, které se člověku zdají přímými — končí jistou smrtí." D. 738.

Čtení bible: Jer. 27 — 48.

Zavrhněme klam a oblíbme si pravdu!

N. 17. 1. M. 3, 6.

Č. 21. PŘ. 10, 23.

P. 18. 2. Tess. 2, 11, 12.

P. 22. PŘ. 15, 21.

Ú. 19. PŘ. 2, 12.—14.

S. 23. Kaz. 7, 5, 6.

S. 20. Job 31, 29, 30.

Z. s. 19,05.

8. úkol — 23. srpna 1947.

Nejvyšší oběť.

Oddíl Písma: Mat. 27, 27.—44; Jan 19, 4.—24; Luk. 23, 27.—37.
Zlatý text: Ž. 69, 21, 22.

Krajní krutost.

1. Kam odvedli žoldnéři Ježíše, když byl vydán Pilátem? Mat. 27, 27.

2. Jak byl Syn Boží posmíván a jaké utrpení musel snášet? Mat. 27, 28.—30.

Poslední výslech před Pilátem.

3. Jaký poslední pokus Pilát podnikl? Jan 19, 4. 5.

„Pilát poslal ještě jednou pro Barabáše. Potom představil oba odsouzené vedle sebe, a ukázav na Spasitele, pravil vážně a procitěně: „Aj člověk.“ „Předvádím jej před vás, na důkaz, že na něm nenalézám žádné viny.“

„Zde stál Boží Syn, oděn v zesměšňující roucho, s trnovou korunou na hlavě. Obnažen byl až k pasu, a z dlouhých a hrozných pruhů na jeho zádech mu volně stékaly krůpěje krve. I jeho tvář byla zbrocena krví a nesla známky vyčerpání a bolesti; nikdy však nebyla tak krásná, jako nyní. Spasitel „neztratil svou tvář“ před svými nepřáteli: Každý její rys vyjadřoval dobrotivost, poddanost i něžný soucit s jeho krutými nepřáteli. V jeho ohování nebylo žádné váhavé slabosti, nýbrž síla a důstojnost krajní shovívavosti a trpělivosti. Odsouzenec po jeho boku byl nápadně rozdílný. Každý tah Barabášovy tváře prozrazoval zatvrzelého a spustlého člověka. Rozdil mezi nimi byl přímo výmluvný. Někteří ze svědků této scény plakali. Když hleděli na Ježíše, byla jejich srdce jata hlubokým soucitem. I kněží a zákoníci byli přesvědčeni, že je tím, za koho se prohlašoval.“ D. 735.

4. Co kněží přesto znovu žádali, a co jim Pilát navrhl? Jan 19, 6.

5. Jak se snažili zdůvodnit svůj zločin? Nad čím se Pilát pozastavil? Jan 19, 7. 8.

6. Co chtěl Pilát bezpečně vědět, a čím Ježíši pohrozil, když neodpovídal? Jan 19, 9. 10.

7. Kdo propůjčil Pilátovi moc, a čím vina byla větší? Jan 19, 11.

8. Co způsobilo, že se přece odhodlal vydati Ježíše? Jan 19, 12—15.

Cesta na Golgatu.

9. Čím ztrpčili Ježíši i tuto cestu? Mar. 15, 20; Jan 19, 16. 17.

„Kříž byl původně určen pro Barabáše... Ježíš byl velice zesláblý, poněvadž od „Poslední večeře“ přes všechny noční i denní výslechy a kruté fysické i duševní utrpení až do těchto chvil — nepřijal ani pokrmu ani nápoje. Obstál však. Oslavil Boha, a zůstal pevný a důstojný... Po druhém bičování byl však již tak vyčerpán, že ve své lidské přirozenosti neměl již dosti sil, aby mohl nést těžký kříž. D. 471.

10. Na koho byl kříž potom vložen? Mat. 27, 32.

„Šimon slyšel o Ježíši. Jeho synové věřili ve Spasitele, sám však nebyl jeho učedníkem. Nést kříž bylo pro něho požehnáním, a vždy s vděčností vzpomínal na tuto milost Boží prozřetelnosti, neboť jej to vedlo k tomu, že z vlastního rozhodnutí přijal Kristův kříž pro celý svůj život, a vždy radostně kráčel pod jeho „rozkošným jhem“. D. 742.

11. Kdo byl ještě veden s Ježíšem? Luk. 23, 32.

12. K čemu obrátil zřetel plačících žen? Jaké proctví jim naznačil? Luk. 23, 27.—31; Zj. 6, 14.—17.

„Od pádu Jerusaléma přenesly se Ježíšovy myšlenky ke dni soudu. Ve zničení nekajícího města viděl náznak konečného zničení, které si svět přivodí... Zeleným stromem minul sebe, nevinného Vykupitele. Bůh strpěl, aby jeho hněv proti přestoupení, spočinul na jeho milovaném Synu. Ježíš musel být ukřižován za hříchy lidstva. Přetěžké utrpení si přivodí ten, kdo nepřijímá jeho obět, odděluje se od něho a naďále si libuje ve svém hříchu! D. 743.

Ukřižování.

13. Co bylo Trpíteli nabídnuto u cíle jeho cesty? Mat. 27, 33. 34.

„Těm, kteří byli odsouzeni k smrti na kříži, směl být poskytnut utišující nápoj k umrtvení pocitu bolesti. Byl nabídnut i Ježíši; když jej však okusil, odmítl jej. Nechtěl přijmout nic, co by omámilo jeho mysl. Jeho víra musela být pevně zaměřena na Boha, který byl pro něho jediným zdrojem síly. Omámením svých smyslů by byl posílil převahu satanovu.“ D. 746.

14. Jak byly kříže rozestaveny? Luk. 23, 33; Jan 19, 18.

15. Co jen znaly Ježíšovy rty? Co činili okolostojící, když pozorovali jeho smrtelný zápas? Luk. 23, 34—37.

„Sotva byl Ježíš přibit k ležícímu kříži, byl kříž zvednut několika silnými muži a s velkou prudkostí vetknut do připravené jámy — — To způsobilo Božímu Synu tu nejprudší a nejtěžší bolest.“ D. 745.

„Spasitel však ani zanařikáním nezareptal. Jeho tvář zůstala klidná a jasná; na jeho čele však vyvstaly velké krůpěje. Nebylo zde útrpné ruky, která by setřela smrtelný pot s jeho obličeje. Nebylo zde ani slůvka soucitu a ujištění o neochabující věrnosti, jež by bylo posílilo jeho lidské srdce... Jeho mysl se odpoutávala od vlastního utrpení k hříchu jeho trýznitelů, a k hroznému trestu, jenž jim hrozil, kdyby se včas nerozhodli pro vysvobozující Boží odpuštění.“ D. 744.

16. Jak se naplňovala Písma i tehdy, když již pněl na kříži? Jan 19, 23. 24; Ž. 22, 17—19.

17. Jaký nápis byl umístěn nad Ježíšovou hlavou? Mat. 27, 36. 37.

Pilát se přičinil o tento nápis, který světu nepřimo hlásal ve třech tehdá nejrozšířenějších jazycích nejhlubší pokoření židovského národa, — že jejich král byl ukřižován Římany.

18. Jak hanebně si počínali prostí lidé i jejich vůdcové? Mat. 27, 39—44.

Čtení bible: Jer. 49 — Ez. 13.

Pozemská radost záhy pomíjí.

N. 24.	Job 20, 4. 5.	Č. 28.	Př. 14, 13.
P. 25.	I. Jan 2, 15, 17.	P. 29.	Kaz. 12, 1.
Ú. 26.	Luk. 12, 19. 20.	S. 30.	Job 27, 8. 10.
S. 27.	Pláč J. 5, 15. 16.	Z. s.	18,49.

9. úkol — 30. srpna 1947.

Kníže trpitelů.

Oddíl Písma: Luk. 23, 39—46; Jan 19, 25—37; Mat. 27, 45—56.
Zlatý text: Iz. 53, 6.

Na kříži. Opíme si své
Na kříži.

1. Co pravil jeden z lotrů, a kým byl napomenut? Luk. 23, 39—41.

„Do Kristova boje se smrtí vnikl záblesk útěchy. Byla to modlitba kajícího lotra. Zprvu se mu oba posmívali a jeden z nich se ve svých bolestech stal tím zarputilejším a útočnějším. Druhý však tak daleko nezašel. Nebyl zatvrzelým zločincem; byl ke zlým činům sveden... Umírající zločinci se již nemusili bát člověka. Tohoto muže však tížilo přesvědčení, že je nutno bát se i Boha, a pomýšlet na budoucnost. Tak jak byl, zabředlý v hříších, byl na konci své životní dráhy, bez jakékoliv naděje na věčný život.“ D. 749.

2. Jakou prosbu vznesl kající ke Spasiteli? Luk. 23, 42.

„V Ježíši, na kříži, zkrvaveném a posmívaném, poznal Božího Beránka, který snímá hříchy světa... a hynoucí duše se uchýlila k umírajícímu Spasiteli.“ D. 750.

3. Jaké odpovědi se mu dostalo? Luk. 23, 43.

„Kristus nevešel onoho dne do ráje. Byl pohřben ve spánku hrobu až do jitra vzkříšení, kdy výslovně pravil, že ještě nevstoupil k Otci... „Dnes“, (kdy umírám jako zločinec), ti pravím: „Budeš se mnou v ráji!“ D. 751.

Boží Syn se stará i o svoji matku.
Boží Syn se stará i o svoji matku.

4. Které ženy stály u kříže? Jan 19, 25.

5. Čí péči svoji matku svěřil? Jan 19, 26. 27.

„Kristův zrak spočinul na jeho matce, kterou podpíral učedník Jan. Nemohla snést odloučení od svého Syna; Jan věděl, že se přibližoval již konec a proto ji přivedl zase ke kříži. Kristus na ni nezapomněl ani v hodině svého umírání. Soucitný Spasitel neměl prostředků, jimiž by ji zaopatřil; byl však dobře zapsán v srdci Janově, a svěřil mu ji jako drahý odkaz. Tak ji svěřil do pozorné péče toho, který ji miloval zvláště proto, že milovala Ježíše.“ D. 751.

I příroda dosvědčovala jeho božství.

6. Jaká nadpřirozená událost provázela shlazení hříchů světa a jejich přenešení na Beránka Božího? Mat. 27, 45; 1. Petr. 2, 24a.

„Jeho srdce tížila vina každého z Adamových potomků. Boží hněv proti hříchu a hrozný projev nelibosti nad veškerou nepravostí, naplnil Synovo srdce zdrcujícím hořem...“

„Zástupy nebeských andělů zastíraly své tváře před hrozným pohledem. I příroda vyjadřovala svůj soucit se svým potupeným Tvůrcem. Slunce se zastířelo tak, že „po vší zemi“ nastala úplná tma, která jako smuteční závoj zastířela kříž. Nebylo žádných přirozených příčin této temnoty v poledních hodinách. Byla zázračným Božím svědectvím.“ D. 752.

7. Jaké zvolání se potom vydralo z Ježíšových úst? Mat. 27, 46.

„Nakonec temnota obestírala jenom Spasitele. Byla symbolem zápasu a hrůzy, která tížila jeho srdce...“

„Satan mučil Ježíšovo srdce hrozným pokušením. Spasitel nemohl prohlédnout za bránu hrobu. Zdánlivě tu nebyla žádná naděje, že vyjde z hrobu jako vítěz a že Otec přijme jeho obět. Měl pocit, že hřích byl Bohu takovou urážkou, že Syn musí zůstat navždy odloučen od svého Otce. Kristus plně procítil onu úzkost, která přepadne hříšníka, až milost přestane prosit za provinilé lidstvo. Bylo to vědomí hříchu, který Otec v onen okamžik přenesl s lidstva na Božího Syna, co učinilo jeho kalich tak hořkým, a co nakonec zlomilo jeho srdce.“ D. 753.

8. Do jaké podrobnosti se Písmo muselo naplnit? Jan 19, 28.

9. Jak různě se zachovali ti, kteří toto zvolání slyšeli? Mat. 27, 47—49.

Ježíšova smrt.

10. Kterými slovy bezmezná důvěra končil zápas o naše spasení? Luk. 23, 46.

„Kristus byl dobře obeznámen s charakterem svého Otce; znal jeho spravedlnost, milost a velikou lásku. Vírou spočinul na tom, jehož vždy s radostí poslouchal. Když se pokorně odevzdával Bohu, byl zbaven tíživé myšlenky, že ztratil Otcovu přízeň. Tak i Kristus zvítězil — virou!“ D. 756.

11. Co se stalo v chrámě po slovech „Dokonáno jest!“ Mat. 27, 51a.

„Předobraz se setkal se skutečností ve smrti Božího Syna. Veliká obět byla položena. Pro všechny byla otevřena nová a živá cesta. Hříšný člověk již nemusel očekávat příchod nejvyššího kněze. Od té doby se stal jediným knězem a zástupcem lidstva — sám Spasitel v nebesích. Bylo to živé svědectví pro všechny v chrámě: „Nyní jest navždy konec všem obětem za hřích!“ Des. 756.

12. Co zvláštního se dělo, když Kristus zemřel? Mat. 27, 51b. 52a.

13. Jak působily události na římského setníka? Mat. 27, 54.

14. Jak byly nápomocny v jeho díle ženy, které nyní stály u kříže až do konce? Mat. 27, 55. 56; Mar. 15, 40. 41. Jmenujte některé z nich!

Proboděný bok.

15. Jakou starost však měli Židé? Oč prosili Piláta? Jan 19, 31.

16. Co učinili žoldnéři, a co shledali při Ježíši? Jan 19, 32. 33.

„Pilát sám nechtěl, aby Ježíšovo tělo zůstalo na kříži. Zlomeni údů mělo urychlit smrt zločinců; Ježíš však byl již mrtev. Suroví vojáci byli obměkčeni tím co slyšeli a viděli při Kristu, a upustili od lámání jeho údů. Tak se i v obětování Beránka Božího splnilo nařízení zákona o velikonočním beránku: „Kost jeho nebude zlámána!“ D. 771.

17. Co učinil jeden z nich, a proč se tak stalo? Jan 19, 34—37; 4. M. 9, 12; Zach. 12, 10.

Čtení bible: Ez. 14—35.

Něco lepšího (1). Zpívejte Pánu (6).

N. 31.	Ez. 18, 31. 32.	Č. 4.	Ž. 118, 15.
P. 1.	Ž. 66, 1. 2.	P. 5.	Ž. 63, 5.
Ú. 2.	Ž. 81, 2. 3.	S. 6.	Ž. 89, 16.
S. 3.	Ž. 95, 1. 2.	Z. s.	18, 34.

10. úkol — 6. září 1947.

Pohřbení a vzkříšení.

Oddíl Pisma: Mat. 27, 57—66; 28, 1—15; Jan 19, 38—42.

Zlatý text: Jan 17, 4.

pos. a 4. imatic Vzácna pozornost. *nevědění Ježíšovo*

1. Kdo přišel navečer ke kříži? Mat. 27, 57; Luk. 23, 50. 51.

2. Co mu Pilát dovolil? Jan 19, 38.

„I mrtvé Ježíšovo tělo bylo jeho učedníkům velmi drahé. Přáli si, aby byl důstojně pohřben, nevěděli však, jak to bu-

Pilát dovolil by smal tělo P. J.

dou moci uskutečnit. Zločin, pro který byl Ježíš odsouzen, byla zrada na římské vládě, a osoby odsouzené k smrti pro tento čin musely býti pochovávány na místě, které bylo určeno pro zločince. — Jan setrval s galilejskými ženami u kříže. Nemohli opustit tělo svého Pána a nechati je rukám bezcitných vojinů, aby je pohřbili na místě opovržení. Sami tomu však nemohli zabránit. Nemohli počítat s příznivým svolením židovských úřadů, a neměli také žádný vliv u Piláta."

"V této krajní nouzi přišel Josef z Arimatie a Nikodém, aby učedníkům pomohli. Oba tyto mužové byli členy rady, a znali se i s Pilátem. Oba byli bohatí a vlivní. Předsevzali si, že Ježíšovo tělo musí býti náležitě pochováno." Desire 772.

3. Nad čím se Pilát pozastavil? Mar. 15, 44, 45.

Nikodem dorazil smíšeně, murey a alces, oba ste
Na čestném místě.

4. Čím přispěl Nikodém? Jan 19, 39. *tělo P. J. obvinili a*

5. Jak prozatimně ošetřili a uložili Ježíšovo tělo? *prostěra*
Jan 19, 40—42; Mat. 27, 59—61. *a rovnými věcmi namazali*

6. Jak se nazýval onen den, a který den nadcházel? Mar. 15, 42; Luk. 23, 54.

den připravený — den soboty
Zapečetěný a zajištěný hrob.
čeli se knězi a farizejům k Pilátovi

7. Co učinili kněží přesto, že byl svátek? Kterých Ježíšových slov se obávali? Mat. 27, 62, 63; 20, 18, 19.

"O tomto svátku si dopřáli jen málo chvilky klidu. Třebaže by byli jinak nepřekročili pohanský práh z bázně před poskvrněním, zde měli přímo s Pilátem poradu o Ježíšově těle. Za každou cenu usilovali o to, aby smrt i hrob pohltily toho, kterého ukřižovali — —" D. 778. *Ab dal stráž k hrobu*

8. Jaké nebezpečí Pilátovi vylíčili a jaké svolení od něho získali? Mat. 27, 64—66.

"Přes kámen, kterým byl hrob zavalen napjali křížem provaz, jehož konce upevnili ke skále a zapečetili římskou pečetí... Kněží učinili vše co bylo v jejich moci, jen aby tělo bylo zachováno tam, kam bylo položeno. Ježíš byl v hrobě zapečetěn tak důkladně, jako by v něm měl zůstat již navždy." D. 778. *Připravili ovce věci a madi*

9. Co ženy ještě před sobotou obstaraly? Luk. 23, 55, 56.

10. Za jakým předsevzetím se odebraly v Jitře po sobotě? Mar. 16, 1, 2; Luk. 24, 1.

Anděl maří pouta hrobu.

11. Jak příroda opět dosvědčila Kristovo božství? S čím to úzce souviselo? Mat. 28, 2. 3.

„Spící vojáci se vzchopili. S hrůzou a údivem patřili na otevřené nebe, a oslnující vidění, které se k nim přibližovalo. Země se třásla a chvěla; mocná bytost jiného světa sestupovala rychle k zemi. Přicházel anděl s radostným poselstvím, a rychlost a moc jeho letu způsobila mocné zemětřesení. Vojáci a důstojníci stráže padli k zemi jako mrtví...“

„Pak zvolal hlasem, který zachvěl zemí: — —“

„Ježíši, Synu Boží, Otec tě volá!“

„Poté ten, který získal moc nad smrtí, vyšel z hrobu jako mocný přemožitel... Země byla v pohybu, blesky zářily, a hřmělo.“

„Zemětřesení zaznamenalo hodinu Kristovy smrti, a nově zemětřesení bylo svědkem okamžiku, kdy přijal život slávy.“
Chr. Our S. 140.

12. Jak působila blízkost anděla na strážné? Mat. 28, 4.

„Tento posel oznamoval kdysi na výšinách betlémských Kristovo narození. Nyní, když odvaluje kámen, prchají před ním zástupy temnosti, a zdá se, jakoby na zem sestupovalo samo nebe. Vojáci bezmocně sledují, když odvaluje kámen jako pouhý oblázek, a slyší i jeho zvolání... Vidí, jak Ježíš vychází z hrobu, a slyší jak pronáší slova: „Já jsem vzkříšení i život!“ Zástup andělů se v úctě sklání před Vykupitelem, a vítá ho písní chvály.“ D. 779.

Kněží rozšiřují lživou zprávu.

13. Co posléz učinili někteří ze strážných? Mat. 28, 11.

„Když nebeský zástup zmizel jejich zrakům, vstali, a pokud jim rozchvělé údy dovolily, spěchali do města, a těm, které potkávali, vyprávěli ony úžasné noviny. Zaměřili i k Pilátovi, jejich zpráva se však donesla i k židovským veličinám, a kněží i zákoníci pospíšili za nimi, aby je vyslechli první. Neobvyklé vzezření vojínů, chvějících se ještě hrůzou, a jejich bílé tváře svědčily o Kristově vzkříšení. Vyprávěli o všem, čeho byli svědky, a neměli ani čas mysliti nebo mluvit něco jiného než pravdu. Namáhavým hlasem dosvědčovali, že ukřižovaný je Synem Božím; „slyšeli jsme anděla, jak ho oslovil jako Vládce nebes a Krále slávy!“ D. 781.

14. Co učinili kněží po poradě, a jak se snažili potlačit přemáhající pravdu? Mat. 28, 12. 13.

15. Co přimělo vojny, že změnili své výpovědi, a jakou tragedii to zavinilo? Mat. 28, 14. 15.

„Nadto je kněží ujišťovali, že ani sám Pilát by si nepřál, aby se roznesla zpráva o vzkříšení. Římsí vojáci se zaprodali Židům. Přišli před kněze s překvapující zprávou o vítězství pravdy. Od nich však odešli obtíženi penězi, a jejich ústa šířila lživou zprávu, kterou pro ně kněží vybájili.“ D. 782.

16. Co Pán řekl o oněch událostech již na staletí předem? Ž. 2, 1—4. D. 788.

Čtení bible: Ez. 36 — Dan. 9.

Zpívejte s radostí.

N.	7.	Ž. 147, 1.	Č.	11.	Ž. 71, 23.
P.	8.	Sof. 3, 14.	P.	12.	Iz. 52, 9.
Ú.	9.	Ž. 149, 5.	S.	13.	Jak. 5, 13.
S.	10.	2. Par. 29, 30.	Z. s.		18,19.

11. úkol — 13. září 1947.

Kristus vítězem nad smrtí.

Oddíl Písma: Jan 20, 1—18.

Zlatý text: 1. Kor. 15, 54b. 55.

U opuštěného hrobu.

1. Kdo byl ještě vzkříšen k životu? Mat. 27, 52b. 53.

„Když Kristus vstal, vyvedl množství těch, kteří byli dosud poutáni hrobem. Zemětřesení při jeho úmrtí roztrhalo a otevřelo jejich hroby, a když sám opustil hrob, vyšli i oni s ním. Byli to ti, kteří byli Božími spolupracovníky, a kteří za cenu vlastního života vydali svědectví o pravdě. Nyní však mohli ještě svědčit o Kristu jako o tom, který je tímto předivným způsobem vysvobodil z moci smrti.“

„Kristus během svého působení, křísil mrtvé k novému životu. Vzkřísil syna vdovy z Naim, dceru Jairovu a Lazara. Tito lidé však nebyli ještě obdařeni nesmrtelností. I když byli vzkříšeni, musili nakonec zase podlehnout smrti. Avšak ti, kteří byli Kristem vysvobozeni z hrobů, v den jeho vzkříšení,

byli vzkříšeni již k věčnému životu. Spolu s ním vstoupili k nebesům jako prvotiny jeho vítězství nad smrtí i hrobem. Kristus o nich pravil, že je vykoupil, a že již více nejsou v satanově područí. „Vysvobodil jsem je z moci hrobu jako prvotiny své životodárné moci, aby byli tam, kde jsem já, a nezakusili již nikdy smrti ani bolesti.“ Desire 786.

2. Jakou zprávu přinesla učedníkům Maria Magdaléna, která první spatřila otevřený hrob? Jan 20, 1. 2.

„Všechny ženy nepřišly ke hrobu stejnou cestou. Marie Magdaléna byla první na místě; spatřila odvalený kámen a proto spěchala, aby to sdělila učedníkům. Mezi tím došly na místo i ostatní ženy.“ D. 788.

3. Jak se zachovaly ostatní ženy? Luk. 24, 1—3.

„Okolo hrobu bylo světlo; Ježíšovo tělo v něm však nebylo. Když se v bezradnosti pozdržely na místě, pojednou poznaly, že nejsou samy. Při hrobu seděl mladistvý muž, oděný v zářivé roucho. Byl to anděl, který odvalil kámen. Vzal na sebe lidskou podobu, aby tyto Ježíšovy přátele nevylekal. Kolem něho však dosud zářilo světlo nebeské slávy, a ženy se vylekaly. Měly se již k útěku, andělova slova je však zastavila. D. 788.

4. Jakými slovy rozptýlil jejich obavy? Mat. 28, 5. 6.

5. Jak splnily jeho výzvu? Kterého učedníka zvláště jmenoval? Mat. 28, 7. 8; Mar. 16, 7. 8.

„... i Petrovi.“ Od Kristovy smrti byl Petr sužován výčitkami svědomí. Stále myslel na to, jak hanebně zradil Pána a vzpomínal na jeho utrpení i na onen poslední slitovný a nadějný pohled spasitelné lásky. Ze všech učedníků trpěl nejhořčeji. Proto se anděl nyní zmiňuje výslovně o něm, aby se mu tak dostalo ujištění, že jeho lítost a jeho pokání byly přijaty, a že jeho hřích je odpuštěn.“ D. 793.

učedníkům i Petrovi

Petr a Jan u hrobu.

6. Jak byli zaujati Marilínou zprávou? Co spatřil u hrobu učedník, který předešel Petra? Jan 20, 3.—5.

7. Co potom shledal v hrobě Petr? Jan 20, 6. 7.

8. Jak zapůsobil opuštěný hrob na Jana? Jan 20, 8.—10.

„... nenašli svého Pána. I zde však bylo svědectví, že Pán vstal. Hrobová plátina nebyla ledabyle odhozena stranou, nýbrž pečlivě složena, každé na svém místě. Jan „viděl a uvěřil“. Až dosud z Písma nevyrozumíval, že Kristus musí vstát z mrtvých.

Nyní si však vzpomněl na Spasitelova slova, která toto vzkříšení předpovídala." D. 789.

Po první spatření.

*Anděl by zavítal
+ ukázat kore kříž 9. 7*

9. Koho však spatřila v hrobě Marie? Jan 20, 11. 12. a dlu
„Marie se vracela za učedníky ke hrobu. Když odešli do Jerusalema, zůstala na místě a se srdcem plným žalu pohlédla ještě jednou do opuštěného hrobu." D. 789.

10. Co vyžadovala andělům a jak si nebyla vědoma vzácnosti oněch okamžiků? Jan 20, 13. 14.

11. Za koho pokládala neznámého a oč jej prosila? Co jí prozradilo přemáhající skutečnost? Jan 20, 15. 16. *za zradník*

„Kdyby býval hrob bohatého muže pokládán za příliš čestné místo Ježíšova odpočívání, sama by byla poskytla místo pro něho. Byl tu ještě hrob, který byl uprázděn na vlastní Kristův příkaz — hrob Lazarův." ... „Spatřila před sebou živoucího Krista. Ve své radosti zapomněla, že byl ukřižován. Vrhla se k jeho nohám, aby je objala..." D. 790.

12. Na co ji Ježíš upozornil a co měla oznámiti jeho drahým? Jan 20, 17. 18.

„Ježíš odmítl přijmouti hold svých věrných, dokud neměl ujištění, že jeho oběť byla Otcem přijata. Vstoupil na nebesa, a samotný Bůh ho ujistil, že jeho smíření za hříchy lidstva jest tak mocné, že skrze jeho krev mohou všichni získat věčný život. Otec stvrdil smlouvu, kterou učinil se svým Synem: Dal mu najevo, že přijme opět všechny lidi, kteří budou činit pokání a že je chce milovat jako svého Syna, budou-li poslušni zákonů které dal k jejich dobru. — Kristus totiž dovršil Boží dílo a splnil osvědčení, že „dražší bude člověk, nad zlato čisté; člověk, pravím, nad zlato z Ofir." Knižeti života byla dána všechna moc nebe i země, a on se vrátil opět ke svým věrným ve světě hříchu, aby jim mohl udělit moc a slávu." D. 790.

Zpozdilí uvěřit.

13. Jak rozdílné bylo jeho setkání se ženami po návratu od Otce? Co znovu oznámil? Mat. 28, 9. 10.

14. Jak učedníci přijali novinu, kterou ženy přinášely? Luk. 24, 10. 11; Mar. 16, 9.—11.

„Po svém vzkříšení musel Kristus v první řadě mocně přesvědčit učedníky o své nezmenšené lásce a něžné pozornosti

k nim. Musil jim dát příležitost aby se přesvědčili, že je jejich živým Spasitelem, že zpřetrhal pouta hrobu, a že nemohl býti déle držen v poutech smrti. Zjevil jim, že jeho srdce je laskavé jako tehdá, když s nimi byl jako jejich milovaný Mistr; a na důkaz toho se jim zjevoval vždy znovu a znovu. Přál si, aby byli ještě újeji poutáni páskou jeho lásky, a naznačil jim, že se chce s nimi opět setkat v Galilei." D. 793.

Čtení bible: Dan. 10 — Amos 9.

Dejte najevo svou radost!

N. 14.	Job 38, 6, 7.	Č. 18.	Ezdr. 3, 13.
P. 15.	Ž. 65, 13.	P. 19.	Zach. 9, 9.
Ú. 16.	Iz. 12, 6.	S. 20.	Jer. 31, 7.
S. 17.	Ezdr. 3, 12.	Z. s.	18,04.

12. úkol — 20. září 1947.

Vzkříšení ověřeno.

Oddíl Písma: Luk. 24, 13.—48; Jan 20, 24.—31.

Zlatý text: Jan 20, 31.

Cestou do Emauz.

1. O čem rozmlouvali dva z učedníků při této cestě? Luk. 24, 13, 14.

„Tito učedníci nezastávali žádné význačné místo v Kristově díle, byli však jeho horlivými následovníky. ... Schylovalo se k večeru, vraceli se domů. Smutni vzpomínali na Ježíšův proces a ukřižování, a přemýšleli o všem, co v souvislosti s tím slyšeli. Nikdy před tím nebyli tak hluboce sklíčení. Beznadějní a zklamáni ve své víře, jakoby kráčeli ve stínu kříže, na němž zemřel ten, který byl jejich nadějí." D. 795.

2. Kdo se k nim nepoznán přidružil? Luk. 24, 15, 16.

„Uvažovali o poučeních, která jim Kristus již dříve udělil, a bylo patrné, že nejsou schopni jim porozumět. Když mluvili o přítomných událostech, přidal se k nim Ježíš, aby je potěšil. Znal jejich žal; rozuměl rozporu a zmatku, který zavládl v jejich myslích, a který jim vnucoval pochybnost o tom, zda může ten, který se nechal tak potupně zahubit, být opravdu Kristem.

— Jejich zármutek neznal mezí. Ježíš dobře věděl, že jejich srdce k němu lnula hlubokou láskou, a proto toužil po tom, aby mohl zbavit jejich oči slzí, a aby mohl naplnit jejich mysl šťastnou radostí. Dříve jim však musil dát ponaučení, jež by z jejich mysli nikdy nevymizelo." D. 795.

3. Jak zcela vyčítavě odpověděli na jeho otázku? v. 17. 18.

4. O čem mu vroucně a procítěně vyprávěli? v. 19.—24.

Svědectví o proroctví.

5. Jak „neznámý“ odpověděl na jejich slova? v. 25. 26.

„Učedníci se divili, co by to mohlo, být za cizince, kterému se podařilo proniknout až na dno jejich duše. Hovořil s takovou samozřejmostí, něhou a porozuměním, a při tom tak nadějně. Poprvé od zrazení Ježíše, zahořel v jejich srdci plamének naděje. Zahleděli se často do tváře neznámého, a zdálo se jim, že mluví latáž slova jako k nim mluvíval Kristus. Byli naplnění úžasem, a jejich srdce se zachvívala radostným očekáváním." D. 796.

6. Co jim objasnil, aby mohli uvěřit jeho poslání i přesto, co se v těch dnech stalo? v. 27.

„Bylo nezbytné, aby porozuměli svědectvím, která podávaly předobrazy a proroctví Starého Zákona. Jenom na jejich základě mohla být obnovena a založena jejich víra. Kristus nečinil žádný zázrak, aby je přesvědčil; ale jeho prvním činem bylo vysvětlení toho, co již znali z Pisma. Až do té chvíle pohlíželi na jeho smrt jako na zničení veškerých nadějí. Nyní jim však bylo dokázáno z proroků, že to, co se stalo, je tím nejmocnějším důkazem pro jejich víru." D. 796.

Podivuhodná zkušenost.

7. K čemu ho vybídli, když chtěl jít dále? v. 28. 29.

„Kdyby učedníci nebyli zvali s jistou naléhavostí, nebyli by poznali, že jejich společníkem na cestě byl vzkříšený Pán. Kristus nikomu nevnucuje svoji společnost. Přesto však má vřelý zájem o ty, kteří ho potřebují a po něm touží. Chce radostně vejít i do toho nejprostšího domova a obšťastnit i to nejzdeptanější srdce. Jsou-li však lidé příliš lhotejní, než aby přemýšleli o Kristově významu pro sebe, a než aby ho vyzvali, „aby zůstal“ — pak teprve se od nich vzdaluje. Většina lidí nevyužije plně danou příležitost, nepřiblíží se ke Kristu. Ne-

poznávají ho o nic lépe, nežli učedníci, když s nim hovořili na cestě do Emauz." D. 800.

8. Co poznali z hostova chování a co krásného si řekli, když je opustil? v. 30.—32.

9. Kam ihned pospíšili s touto novinou a co se dozvěděli od ostatních učedníků? v. 33.—35.

„Jejich únava i hlad byly ty tam. Jídla se ani nedotkli, a spěchali zpět." D. 800.

Poprvé mezi učedníky.

10. Jak na ně zapůsobila Ježíšova nenadálá přítomnost v jejich středu? v. 36. 37.

„Všechny oči byly upřeny na neznámého. — Nikomu přec nebylo otevřenol Nezaslechli ani jediného krůčku! — Učedníci byli užasli a nechápali co se děje. A pojednou uslyšeli hlas, — hlas svého Mistra. Ano; jsou to jeho slova, tak jasná a určitá." D. 802.

11. Jak jemně pokáral jejich nevěru a čím zdůvodňoval svou přítomnost mezi nimi? v. 38.—43.

12. Co je základem křesťanské víry v Krista? v. 44.

13. Čím je potom obdařil a k čemu je uschopnil? Jan 20; 21.—23; Luk. 24, 45.

„Nežli učedníci mohli splnit povinnosti, které je očekávaly v církvi, musel jim Kristus udělit dar Ducha svatého. Tím jim světil nejsvětější zástavu, a přál si, aby si jasně uvědomili tu skutečnost, že bez pomoci Ducha svatého by nemohli přispět k pokračování a dokončení jeho díla." D. 805.

14. Jaká úzká spojitost trvá mezi Ježíšem a proroctvím Písma? Jaké svědectví nesou jeho učedníci? Luk. 24, 46.—48.

„Ve dnech, které strávili s Kristem, získali novou a přesvědčivou zkušenost. Když naslouchali Mistrovu výkladu Písem ve světle všeho, čeho byli svědky v poslední době, byla jejich víra v něho upevněna. Dosáhli poznání, ve kterém mohli jasně říci: „Víme komu jsme uvěřili!" The Acts of A. 27.

Po druhé mezi svými.

15. O co přišel Tomáš? Co kladl za podmínku svého uvěření? Jan 20, 24. 25.

16. Za jakých okolností a kdy se mu tato příležitost naskytl? Jan 20, 26.

17. K jakému mocnému přesvědčení došel? Co krásného Pán prohlásil o věřících všech dob? Jan 20, 27.—29.

„Mnozí, kteří se rádi oddávají pochybnostem, omlouvají se tím, že kdyby měli takové svědectví jako měl Tomáš od svých společníků, že by také uvěřili. Tito lidé si však neuvědomují, že mají nejenom tento důkaz, nýbrž že se jim dostalo ještě mnohem více.— Proto mnozí, kteří podobně jako Tomáš, čekají až budou odstraněny všechny příčiny jejich pochybností, se nikdy nedočkají uskutečnění svého přání a postupně se budou víc a více utvrzovat ve své nevěře.“ D. 807.

18. Jaký účel měla všechna Ježíšova činnost po vzkříšení? Jan 20, 30. 31.

Čtení bible: Abdiáš — Ageus 2.

Podíl hudby v naší radosti.

N. 21.	Neh. 12, 27.	Č. 25.	2. Par. 20, 27. 28.
Ř. 22.	4. M. 10, 10.	P. 26.	2. M. 15, 20. 21.
Ú. 23.	Žalm 43, 4.	S. 27.	Zj. 15, 2. 3.
S. 24.	2. Par. 5, 13.	Z. s.	17,48.

13. úkol — 27. září 1947.

Poslední setkání a nanebevstoupení.

Oddíl Písma: Jan 21, 1.—23; Sk. 26, 1. 12.—15; 1, 1.—11.

Zlatý text: Mat. 28, 18. 19.

V Galilei.

1. Na která slova Ježíšova měli učedníci pamatovat? Mat. 26, 32; Mar. 16, 7.

„Učedníci se záhy po skončení velikonočního týdne vydali do Galileje.“

2. Kde se tak stalo, a kteří z nich byli přítomni? Jan 21, 1. 2.

Zázrak na pobřeží.

3. Co činili přes noc, a koho ráno spatřili na břehu? Jan 21, 3. 4.

4. V čem uposlechli Pána, když mu nemohli poskytnout pokrm? Co učinil Petr, když poznal v neznámém Ježíše? v. 5. 7.

5. Co spatřili ostatní, když připlul za Petrem? Jak bohatý a zvláštní byl lov? v. 8.—11.

„Byli až příliš překvapeni, odkud se vzal oheň a pokrm.“

6. Co vycítili, když je pozval k sobě? v. 12.—14.

„Lámal chléb a dělil jej mezi ně; v ten okamžik si všech sedm bylo dobře vědomo, kdo s nimi je. Vzpomněli si znovu na zážrak nasycení pěti tisíců na úpatí hory; nyní však pohlíželi na vzkříšeného Spasitele s tajemnou a svatou bází a v němém údivu.“ D. 810.

Petrovo trojí vroucí vyznání.

7. Jak pokorně Petr odpověděl na první Ježíšovy otázky? Koho se, zvláště po třetí otázce dovolával, a co mu bylo potom svěřeno? v. 15.—17.

„Petr třikrát zjevně zapřel Pána, který si proto touto trojí určitou otázkou, která pronikala do Petrova srdce jako drásavý šíp, zajistil toto trojí ujištění o jeho lásce a věrnosti. Dal mu příležitost, aby před shromážděnými učedníky prokázal hloubku své lítosti. Tim jim také ukázal, jak hluboce se pokoril tento, kdysi tak vychloubačný a domyšlivý učedník.“ D. 812.

8. Co čekalo Petra v jeho dalším životě; a na čí osud byl zvědav? v. 18.—21.

9. Jak byla Petrova příliš starostlivá otázka zodpověděna? Jak chybně si ostatní vysvětlovali Ježíšova slova? v. 22. 23.

„Jak mnozí lidé dnes se podobají Petrovi! Zajímají se o povinnosti a záležitosti druhých, ač sami jsou v nebezpečí, že zanedbají své vlastní úkoly. Každý má předně hledět na Krista a bedlivě ho následovat. V životě druhých spatříme vždycky mnoho chyb i nedostatků charakteru, poněvadž lidstvo je obklopeno samou nedokonalostí, nevyjimaje ani nás samy. Jedině v Kristu můžeme spatřit plnost dokonalosti; a budeme-li opravdu patřit jen na něho, a ne na své chybující bližní, budeme postupně proměňováni k jeho podobě.“ D. 816.

Další sejítí s Pánem.

10. Kde se měli učedníci ještě sejít s Ježíšem? Jakou poctu mu někteří vzdali? Mat. 28, 16. 17.

11. Kdo, mimo apoštolů, ještě uzřel Pána, a kteří ho viděli nejposledněji? Sk. 26, 1. 12.—15; 1. Kor. 15, 6.—8.

„V určenou dobu se sešlo v malé kotlině na úpatí hory asi pět

set věřících, kteří si přáli zvědět vše, čeho byli svědky li, kteří viděli Krista po jeho vzkříšení. Učedníci vyprávěli jednotlivým skupinám posluchačů co viděli a slyšeli, a dokládali svá slova citováním Písem, na která i jím samotným Pán poukázal. Tomáš vyprávěl také o své nevěře a o tom jak byl zbaven všech pochybností. — Pojednou stál uprostřed nich Ježíš. Nikdo nemohl říci odkud a jak přišel. Většina z přítomných ho viděla po prvé od jeho zmrtvýchvstání. Jeho ruce nesly ještě stopy po ukřižování; a jeho tvář se božsky skvěla." D. 819.

Neomezená moc a božské poslání.

12. Co Ježíš o sobě prohlásil? Kterými slovy provázal pověření, které jim v onu chvíli udělil? Mat. 28, 18.—20.

„Toto poslání bylo svěřeno již dvanácti při prvním zjevení Páně „na sinu svrchní“. Nyní se však dostalo i tomuto velkému zástupu. Při tomto sejítí v Galileji byli přítomni všichni věřící, kteří mohli být svoláni... Jeho slova pozvedala mysle posluchačů od všeho časného a pozemského — k věcem nebeským a věčným." D. 819.

13. Co znovu vytýkal svým nejbližším? Čím se měl vyznačovat jejich misijní život? Mar. 16, 14.—18. 20.

Moc k službě.

14. Kterak Kristus působil ještě před svým nanebevstoupením? Jaký příkaz dal učedníkům? Sk. 1, 1.—4; Luk. 24, 49.

15. Jaké zvláštní zaslíbení obdrželi? Sk. 1, 5. 8.

„Toto zaslíbení je tak dalekosáhlé jako samo poslání. Neznámená však, že se každému věřícímu dostanou všechny dary." „Duch rozděluje jednomu každému obzvláště jakž sám ráčí." Dary Ducha jsou zaslíbeny každému věřícímu podle toho jak jich je zapotřebí v Božím díle. ...

„Evangelium má dosud nezměněnou moc. Není důvodů proč bychom nemohli být i dnes svědky těch samých mocných projevů. ... Kristovi služebníci jsou jeho zástupci a nástroji jeho působení. Skrze ně chce uplatnit svou uzdravující moc." D. 823.

Kristovo nanebevstoupení.

16. Co nastalo, když jim dal všechny pokyny? Sk. 1, 9; Luk. 24, 51; Mar. 16, 19.

„Učedníci v úžasu upínali svůj zrak na poslední pohled svého Pána, než ho zastřel oblak slávy. Když jim zmizel s očí, vzpomněli si na jeho slova: ‚Já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.‘“

17. Jaká potěšující a určitá zpráva jim byla současně oznámena? Sk. 1, 10. 11.

18. Jak byl Kristus přijat v nebesích? Ž. 24, 7.—10.

„Rodina nebes a rodina země jsou opět sjednoceny. Pro nás vstoupil Pán na nebesa, a pro nás tam také působí.“ „Proto také může navždy spasiti ty, kteří skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby je zastupoval.“ (Žid. 7, 25). D. 835.

(Pokračování příště.)

*

Když se na moři bouře strhne, a vlnobití strašlivě zdvíhá, ne-umělý plavec lodí k břehu, umělý pak a rozumný co nejdál od břehu na hlubinu žene. Proč? Proto že slýcháno není, aby na hlubině lodí zahynula, ačkoli se na vlnách mezi nebem propastí vznáší; ale na mělčinách a okolo krajů lodí hynou, proto že se tu o břehy, neb skály, neb dno, by pak pískové bylo, rozrážejí. Tak jest naprosto (suď každý rozumný podobenství toho), když lodičce srdce našeho bouře nastane (jakýchž po veškeren život dosti jest), hlupec k břehu rozumu svého a ochrany lidské se utíká, moudrý pak a právě osvícený srdce své na hlubinu milosrdenství Božího žene, aby všech viditelných břehů se vzdálíc říkalo: Pustme se na ruce Boží, toť jest cesta k zachování sebe, ne onano.

J. A. Komenský: Centrum securitatis IX.

*

Cena 9,— Kčs. —

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný redaktor J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 36,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Ležerova ul. 22. — Vydáno 15. června 1947. — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohledací poštovní úřad Praha 32.